

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

လှသမိန်
သာယာရွှေပြည်

John Steinbeck
The Pastures of Heaven

cover photo by luca - unsplash

ဂျွန်စတီန်းဘက် မအောင်မြင်သေးသောကာလ
 ၁၉၃၀ ပြည့်လွန်နှစ်၌ အစောဆုံး ရေးသားခဲ့သော
 စာအုပ် ဖြစ်သည်။
 သူ မွေးဖွား ကြီးပြင်းရာ ကမ္ဘာမြစ်ဝှမ်းဒေသအနီး
 လူနေကျပါးသော ဆာလီရာမြို့ဝန်းကျင်မှာ
 တောတောင်ရေမြေ သဘာဝ လွန်စွာ လှပပြီး
 နေထိုင်သူများမှာလည်း ထူးခြားသည့် ဝရိုက်များ
 ပြည့်နေလေသည်ကို ဂျွန်စတီန်းဘက်က
 ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပင် ဝတ္ထုဖွဲ့ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။
 စိတ်ကူးယဉ်မှု မဟုတ်ဘဲ
 ပြင်ပတွင် သက်ရှိ နေထိုင်သူများ၏
 ဘဝကို ရေးဖွဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေရာ
 သမားရိုးကျဝတ္ထုများကဲ့သို့ ဘာပြီးလျှင် ဘာဖြစ်မည်
 မခန့်မှန်းနိုင်ခြင်းက ဝတ္ထု၏အသက် ဖြစ်ပါသည်။
 စာရေးဆရာက " သဘာဝ၏
 အပြီးမသတ်သေးသော ကလေးသူငယ်များ " (The unfinished children of nature) ဟူ၍
 ဝိဂြိုဟ်ပြုထားသူများလည်း ဤဝတ္ထုတွင် ပါဝင်သည်။
 မူရင်းဝတ္ထု စာအလှအပများကို ရသမပျက်
 ဖော်ကျူးနိုင်သော ဆရာလှသမိန်၏
 သိမ်မွေ့သော ဘာသာပြန်ဆိုမှုလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ISBN 9789997137272

9 789997 137272

MMK 7,500.00

သာယာရွှေပြည်
လှသမိန်
(မြန်မာပြန်)

ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၂၅

သာယာရွှေပြည်၊ လှသပိန်(မြန်မာပြန်)

စာမျက်နှာ ၂၀၂ မျက်နှာ၊ ၁၃ ဝေ့ x ၂၀.၅ ဝေ့

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ စာပေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မရိုးရိပ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၂၅၊ ဇူလိုင်လ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ ပြည်သူ့ရှေ့ဆောင် သတင်းစာပုံနှိပ်တိုက်၏ ပထမအကြိမ်ပုံ၊ အုပ်ရေ ၅၀၀။

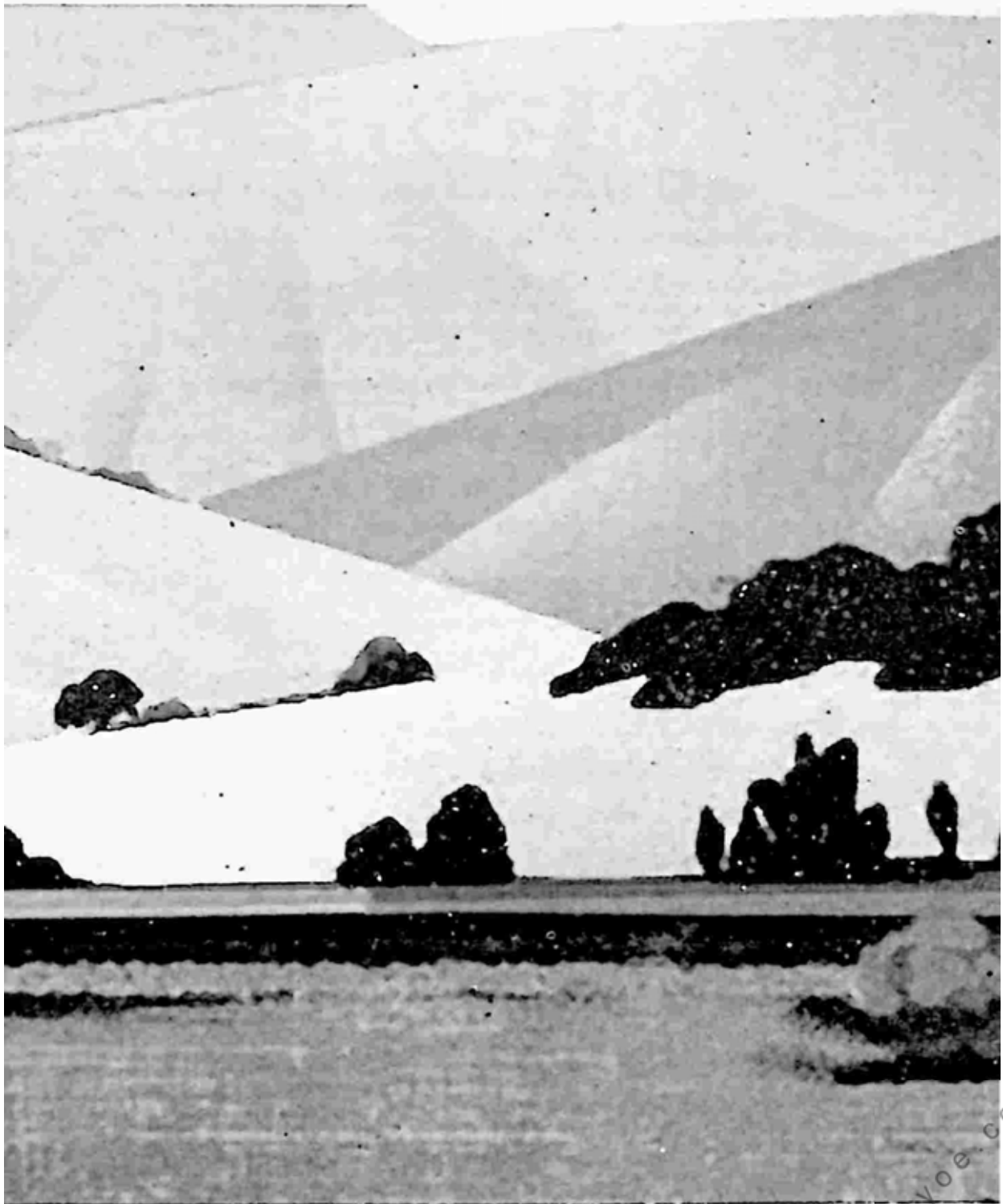

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

mgyoe.com

The Pastures of Heaven

by John Steinbeck

မိတ်ဆက်

ဤဝတ္ထုမှာ နာမည်ကျော် အမေရိကန်စာရေးဆရာကြီး ဂျန်စတိန်းဘက်၏ ဝတ္ထုဖြစ်၍ ၁၉၃၃ ခုနှစ်လောက်မှအစ ယနေ့ထိ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ထပ်ကာတလဲလဲ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရပြီး စာပေလောကတွင် လူကြိုက်များသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပင်ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် ဤဝတ္ထုနှင့်ပတ်သက်၍ မြန်မာဝတ္ထုပရိသတ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးရန် လိုအပ်သော အချက်တစ်ရပ် ရှိပေသေးသည်။ ထိုအချက်ကား အခြားမဟုတ်ပေ။ ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ်ဟူ၍ သတ်မှတ်ပိုင်းခြားရာတွင် သာမန်အားဖြင့် ထင်မြင်ယူဆထားသော မှတ်ကျောက်မျိုးနှင့် တိုက်စစ်ရန်မဟုတ်ဘဲ ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင်၌ စာပေဝတ္ထုပြောင်မြောက်မှုအဖြစ် လက်ခံမှတ်ယူထားသော မှတ်ကျောက်မျိုးနှင့် တိုက်စစ်ရန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

ဤဝတ္ထုကောင်းဟူသည်မှာ အဘယ်နည်းဟု ဆန်းစစ်ရန် ရှိလေသည်။ သာမန်အားဖြင့် ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက် ကောင်းမွန်လျှင် ဝတ္ထုကောင်းအဖြစ် လက်ခံဖတ်ရှုလိုသူ များတတ်လေသည်။ ဤအချက်ကား ပုံဝတ္ထုဖတ်လိုသူတို့၏ အဓိကရည်မှန်းချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် အခြားသောဝတ္ထု၏ ကောင်းခြင်း လက္ခဏာတို့ကား ရှိပေသေးသည်။ ၎င်းတို့မှာ သဘာဝသရုပ် သဏ္ဍာန်ပေါ်လွင်မှု၊ စိတ်ကို အမျိုးမျိုးလှုပ်ရှားစေစားနိုင်စွမ်းမှု၊ အသိတရားသစ်ကို လှုံ့ဆော်မှု စသော အရည်အချင်းတို့ပင်

ဖြစ်လေသည်။

ပျန်စတိန်းဘက်၏ ဤဝတ္ထုမှာကား ဝတ္ထုဟူ၍သာ ခေါ်ဆိုရသော်လည်း တစ်ပုဒ်လုံးသည် ဇာတ်လမ်းတစ်ခုတည်းသာ မဟုတ်ပေ။ ဇာတ်လမ်းတိုကလေး သီးခြားစုပေါင်းဖွဲ့စပ်ထားသည့် ဝတ္ထုတိုညွန့်ပေါင်းဟု ခေါ်လောက်အောင်လည်း တစ်ပုဒ်နှင့် တစ်ပုဒ် ကွဲပြားပြတ်တောက်နေသည်မဟုတ်ပေ။ စင်စစ်အားဖြင့် ဤဝတ္ထုသည် ဒေသတစ်ခု၌ မှီတင်းနေထိုင်ကြကုန်သော လူ့လောကီဘုံသားတို့၏ ဓလေ့အဖုံဖုံ၊ စရိုက်အစုံစုံတို့ကို ကုန်စင် ပြည့်ဝအောင် ကလောင်ဖြင့် ခြယ်ပြထားခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ သရုပ်ဖော်ရာတွင် လူတစ်ဦးစီ၏သဘာဝကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ပေါ်လွင်အောင်ဖော်ပြနိုင်စွမ်းသည်ကို တွေ့ရပေမည်။ ရှေးလွန်လေ ပြီးသောကာလ၏ လူမှုအဖွဲ့အစည်း ဆက်ဆံနေထိုင်ပုံများကိုပင် သရုပ်ဖော်စေကာမူ လူ့သဘာဝ ပီသပေါ်လွင်လှသဖြင့် ဖတ်ရှုသူ သည် 'ဘယ်သူနဲ့ တူလိုက်တာ' ဟု မိမိမြင်တွေ့ဖူးသူနှင့် နှိုင်းဟပ်၍ ဖြစ်စေ၊ 'ငါနဲ့တူ တူသေးတော့' ဟူ၍ မိမိကိုယ်တိုင်နှင့် စာနာ၍ ဖြစ်စေ တစ်ပုဒ်မဟုတ် တစ်ပုဒ်တွင်ပါရှိသည့် ဇာတ်ကောင်တို့ကို ဝေဖန်သတိပြုမိနိုင်မည်ဖြစ်လေသည်။

လူတစ်ဦးစီ၏ အဖြစ်အခင်းတစ်ခုစီကို သရုပ်ဖော်ရာ၌ လောက၌ ရှိတတ်၊ ဖြစ်တတ်သော လူမျိုးစုံတို့၏ သဘာဝများကို အတော်အတန် ခြုံမိငုံမိသည်သာမက တွေးစရာ၊ လွမ်းစရာ၊ ရယ်စရာ အဖြစ်အခင်း အကွက်အလက်တို့ကို ညှပ်သွင်းထားသည့် အတွက် ပျင်းရိငြီးငွေ့စရာမဖြစ်စေဘဲ တစ်ခန်းပြီး တစ်ခန်း စိတ်တွင် မျှော်မှန်းတောင့်တချက်ဖြင့် အာသာမပြေဖြစ်စေလေသည်။ ဝတ္ထု ဇာတ်လမ်းတစ်ခု၌ ရှေ့မည်သို့ဖြစ်မည်ကို စိတ်စောနေရသည့် အရသာနှင့် ထပ်တူစွာ တစ်ပုဒ်စီဖြစ်သော ဇာတ်ကွက်များ၌လည်း ရှေ့လာမည့် တစ်ဇာတ်ကွက်၌ မည်သို့သောလူမျိုးကို မည်ကဲ့သို့ သော ဇာတ်လမ်းဖြင့် သရုပ်ဖော်ဦးမည်ကို တောင့်တမွတ်သိပ်စွာ ဖတ်ရှုလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

ပျန်စတိန်းဘက်သည် ရိုးရိုးနှင့်ပင် သဘာဝသရုပ်သကန် ကို ပေါ်အောင် ဖော်ပြနိုင်စွမ်း၍ စာရေးဆရာကောင်းတို့၏ အရည်

အချင်းနှင့် ပြည့်စုံလှပေသည်။ သူသည် ဇာတ်လမ်း အထွေအထူး လုပ်ကြံဖွဲ့နွဲ့မနေဘဲ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်များနှင့် သာမန်လူမှုအတွေ့အကြုံများထဲမှ ထူးထူးခြားခြားဖြစ်နေတတ်ပုံများကို ပြတ်သားစွာ သရုပ်ဖော်ခြင်းဖြင့် စာဖတ်သူအား ဆွဲဆောင်ထားပေသည်။

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို အဓိကဇာတ်လမ်းမထားဘဲ သူ့အမြင်ဖြင့် ဒေသတစ်ခုရှိ လူအမျိုးကို သရုပ်ဖော်ဟန်ဖြင့် ပြောင်မြောက်အောင် ရေးနိုင်စွမ်းသည်မှာ ရဲရင့်၍ ထူးချွန်မှုကိုလည်း ထင်ရှားစေလေသည်။ သူ့ဝတ္ထုကို အရသာခံရာ၌ သရုပ်ဖော်မှုနှင့် သဘာဝဖြင့် စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်ကို လှုံ့ဆော်ပေးသည့်အရသာမျိုးကို မယူနိုင် (ဝါ) မသာယာတတ်လျှင်ကား 'ဇာတ်လမ်းလည်း မရှိဘူး၊ ပြတ်တိတ်တော်ကောင်းနဲ့' ဟု အပြစ်တင်မိကြသည်မှာ မလွဲပေ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ထူးခြားသောဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို စာရှုသူတို့၏ မျက်မှောက်သို့ တင်ပြထားပြီဖြစ်ရာ မိမိတို့အရသာတွေ့သလို ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်း ရှိပါပေသည်။

ပျန်စတိန်းဘက်ကို သူ့ဇာတ်လမ်းတွင်ပါရှိသည့် ဆာလီနာ မြို့၌ ၁၉၀၂ ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်ခဲ့လေသည်။ ထိုဒေသတစ်ဝိုက်၏ သဘာဝမှာ ငယ်စဉ်ကပင် သူ့ကိုထင်ဟပ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ကြီးပြင်းလာ၍ ရေးသားသောဝတ္ထုများတွင် သူ့ဒေသ၊ ကယ်လီဖိုးနီးယားနယ် တစ်ဝိုက်ကိုပင် အမျိုးမျိုးသရုပ်ဖော်ခဲ့၍ ထိုဝတ္ထုကြောင့်လည်း ကမ္ဘာကျော်ကြားလာခဲ့လေသည်။ သူသည် အလုပ်ကြမ်းသမား၊ ပန်းရန် အုတ်သယ်သမား၊ သတင်းစာဆရာ စသည်ဖြင့် အလုပ်အမျိုးမျိုး လုပ်ကိုင်ခဲ့သဖြင့် ဘဝအလွှာအလွှာရှိ လူအမျိုး၏သဘာဝကို လေ့လာခွင့်ရရှိခဲ့ပေရာ သူ့ဘဝအတွက် ပါရမီဖြည့်ကွက်ရခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ယခုအခါတွင်ကား သူ့ဝတ္ထုများကို သန်းနှင့်ချီ၍ ရိုက်နှိပ်ရလေသည်။

သူ၏ 'ဝေးဝဒ်ဘတ်စ်' နှင့် 'ကပ်အော့ဂိုလ်' ဝတ္ထုများသည်လည်း နာမည်ကျော်ကြား၍ အမေရိကန်သတင်းစာကြီးများ၏ ဝေဖန်ချီးကျူးခံရလေသည်။

ပျန်စတိန်းဘက်သည် အမေရိကန်အမျိုးသားပင်ဖြစ်သော်လည်း ဓနရှင်စာရေးဆရာမဟုတ်ဘဲ ပြည်သူနှင့်လက်တွဲ၍

ပြည်သူ့သရုပ်ကိုသာ နှိုက်နှံ့ဆင်ခြင်၍ သဘောတရား တင်စား
 ဖော်ထုတ်လေ့ရှိသူဖြစ်သည့်အတိုင်း တိုးတက်သည်ဆိုသော ပြည်သူ
 အကျိုးပြု စာပေသမားတို့သည်လည်း ဤဝတ္ထုကို ကိုယ်တိုင်
 သုံးသပ်ခြင်းဖြင့် ဂျန်စတိန်းဘက်အား ဦးညွှတ်လေးစားမိကြ
 လိမ့်မည်ဟုပင် မျှော်လင့်ရပေသည်။

အခန်း (၁)

ခရစ်နှစ် ၁၇၇၆ ခုနှစ် ပတ်ဝန်းကျင်လောက်တွင် ပြည်ထောင်စု အနောက်ပိုင်းဆီ၌ တိုင်းရင်းသားလူရိုင်းများကို သိမ်းသွင်း၍ သာသနာပြု လုပ်ငန်းများ စတင်ထူစိုက်လျက်ရှိလေပြီ။ ထိုစဉ်ကာလ၌ တစ်ညဥ့်သော အခါတွင် တိုင်းရင်းသား ၂၀ ခန့်မှာ သွတ်သွင်းပေးထားသော သာသနာ အယူကိုခွာ၍ လွတ်ရာသို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားကြသည်။ ထိုသို့ ထွက် ခွာသွားကြခြင်းဖြင့် နောက်လူများအတွက် အတင့်ရဲလေအောင် ရှေ့ဆောင် လမ်းပြလုပ်ရာကျသည်သာမက သူတို့ကို စေခိုင်းနေရသည့် အုတ်ကျင်းများ တွင် အလုပ်ဘက်ကလည်း ကမောက်ကမနှင့် နှောင့်နှေးရလေသည်။

ထိုအခါ၌ ဘာသာရေးနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တို့သည် ခေါင်းချင်းရိုက်ကာ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ပြီးနောက် စပိန်လူမျိုး ဗိုလ်မှူးကလေး တစ်ဦးအား မြင်းတပ်စိတ်တစ်စိတ်နှင့် ထွက်ပြေးသွားသူများကို ပြန်လည် သိမ်းသွင်းရန် တာဝန်ပေးလိုက်လေသည်။

စစ်သည်တော်တစ်စုမှာ ကမဲမြစ်ဝှမ်းအတိုင်း တစ်တောင်ကျော် တစ်တောင်ဆင်းနှင့် ကြမ်းတမ်းခက်ခဲသော ခရီးလမ်းကို အပြင်းနှင့်၍ ထွက်ပြေးသူများ၏ ခြေရာကိုခံကာ လိုက်ကြရလေသည်။ ထွက်ပြေးသူများမှာ တောကျွမ်းနှင့်ပြီး ဖြစ်သည်တစ်ကြောင်း၊ ခြေရာဖျောက်ရာ၌ ပိရီပါးနပ် ကြသည်တစ်ကြောင်းကြောင့် လိုက်လာကြသူများမှာ အလွန်ပင်ပန်း ဆင်းရဲစွာဖြင့် တောတောင်လျှိုမြောင်အထပ်ထပ်ကို ဖြတ်ကျော်ရှာဖွေကြရ

လေသည်။

နောက်ဆုံးတွင်ကား တောင်ကျချောင်းကလေးတစ်သွယ် ဖြတ်သန်း စီးဆင်းရာ စိမ့်မြိုင်တောအုပ်အတွင်း၌ ထွက်ပြေးကြသူ ၂၀ ကို တွေ့ရှိကြ လေရာ အထက်အမိန့်ကို ရွက်ပိုးလာရသော စစ်သည်တော်တို့သည် ဝိုင်းဝန်း ဖမ်းဆီး၍ သံကြိုးများနှင့် တုပ်နှောင်ခြင်း ပြုကြလေတော့၏။ ထို့နောက် တွင်ကား ခုနစ်ရက်လာခဲ့ရသော ခရီးအတိုင်း သူတို့၏အုတ်ကျင်းလုပ်ငန်း ရှိရာ ကမဲသို့ ပြန်လည်ဖမ်းယူခဲ့ကြလေသည်။

အပြန်ခရီး၏ ဒုတိယမြောက်နေ့တွင် လမ်းခရီး၌ နဂိုပိုင့်ပိုင့်၊ ချိုပိုင့် ပိုင့်နှင့် ဂနိုင့်ကျက်သရေဟု ဆိုလောက်သော ဒရယ်ပျိုကလေးသည် တပ်စိတ် ၏ ရှေ့မှ ဘယ်ညာကွေ့ကောက်ကာ တောင်ကမူစွယ်တွင် ကွယ်ပျောက်သွား လေရာ စစ်ဗိုလ်မှူးကလေးသည် သူ့ရှေ့တွင် သွေးမြူသလို ပြေးမူသွားသော ဒရယ်ပျိုကလေးနောက်သို့ မြင်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ်စိုင်းရင်း တရကြမ်း လိုက် လေတော့သည်။ ထိုသို့လိုက်ရင်းနှင့် တောင်ကမူကုန်းထိပ်သို့ ရောက်သော အခါ ဒရယ်ပျိုကား ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားလေပြီ။ သို့ရာတွင် စစ်ဗိုလ်မှူးကလေး၏အာရုံကို အလုံးစုံဆွဲညှို့ထားသော ရှုခင်းသစ်တစ်ခု ကား ရှေ့မှောက်တွင် ထင်းထင်းပေါ်လွင်နေလေသည်။

မြသွေးရောင်တမျှ စိမ်းလဲ့ရွန်းစိုသော ပင်ပျိုပင်အုပ်တို့ မှိုင်းချုပ်အုပ်မိုး နေသော မြစ်ဝှမ်းတစ်ခွင်တစ်ပြင်မှာ ရင်သပ်အံ့ဩ ရှုမောမဝအောင် လှပ ထည်ဝါလေသည်။ မျက်မြင်ရှေ့မှောက်တစ်ခွင်၌ မိုးကာမောက်ကာ လှိုင်းဖြာ နေသော မြေပြင်တစ်ဝန်းလုံးတွင် သူ့နေရာနှင့်သူ ရွက်လက်ဝေဆာ ဝက်သစ် ချပင်ကြီးများမှာလည်း လေလာတိုင်း ယိမ်းနွဲ့၍ တသဲသဲမြည်လျက် ရှိလေ သည်။ အဝေးရှိ တောင်စွယ်တောင်ထွတ်တို့သည်လည်း နှင်းမြူထုနှင့် လေ ဟုန်ကို ဝံ့ဝံ့စားစား မားမားမတ်မတ် အန်တုလျက်နေသယောင် ရှိလေသည်။

ဤသို့သော သဘာဝ၏အလှကို တဒင်္ဂမျှ အာရုံသက်ဝင်မိသည့် စစ်ဗိုလ်မှူးကလေးမှာ ဒရယ်ပျိုကိုပင် သတိမရတော့။ ပြန်ပြုးသာယာလှ သည့် ရှုခင်းကိုသာ ငေးစိုက်၍နေမိလေသည်။ တိုင်းရင်းသား အသားမည်း တို့၏ ကျောမွဲတို့၏ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ကြိမ်ဒဏ်ရိုက်ခဲ့၍ ထန်ထန်မာမာနှင့် စစ်မိန့် စစ်အာဏာလောက၌သာ ညှပ်သိပ်၍ ကျဉ်းမြောင်းစွာ နေထိုင်ခဲ့ရသော

စစ်ဗိုလ်မှူးကလေး၏ သံမဏိစိတ်ဓာတ်တို့သည် သဘာဝ၏ လှပသာယာသော ရှုခင်းကို ကြည့်မြင်လိုက်ရသောအခါတွင်ကား ဖော့ဖယောင်းပမာ ပျော့ပျောင်းအိညွတ်၍ လာလေတော့သည်။

စစ်ဗိုလ်မှူးကလေးသည် မြင်းပေါ်မှဆင်း၍ သံခမောက်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ ခဏမျှ ဆိတ်ငြိမ်စွာ ရပ်ကြည့်နေပြီးမှ... “အို မယ်တော် မိခင် နတ်နန်းဥယျာဉ်တမျှ သာယာလှသည့် ဤမြိုင်တောဝနာသည်ကား ကယ်တင်ရှင် ညွှန်းပြတော်မူသော မြိုင်နန်းသေလာကြီးသာပါတကား” ဟု တီးတိုးစွာပင် မြည်တမ်းမိလေသည်။

အချိန်ကာလသည် ရွှေလျားခဲ့လေပြီ။ ယခုအခါတွင် စစ်ဗိုလ်ကလေး၏ သားမြေးအစဉ်အဆက်တို့သည်လည်း ရွှေလွန်ခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင် ထိုမြစ်ဝှမ်းနယ်တစ်ခွင်ကို ရှေးဦးစွာ ခေါ်တွင်ကမ္မည်းတပ်ခဲ့သည့် ‘မြိုင်နန်းသေလာ’ ဟူသောအမည်မှာကား ယနေ့ထက်တိုင် တည်မြဲထင်ရှားလျက် ကျန်ခဲ့လေသည်။

ထိုဒေသနယ်တစ်ခွင်မှာ ထိုမျှလောက် သာယာငြိမ်းချမ်းခဲ့စေကာမူ အခွင့်မဆိုင်သဖြင့် ပိုင်ဆိုင်သူ တစ်စုံတစ်ဦးမျှ မပေါ်ခဲ့ပေ။ စပိန်လူမျိုးတို့ ကြီးစိုးခဲ့ရာတွင်လည်း မည်သည့် စပိန်မှူးမတ်တို့ကမျှ ဇနီးဘက်မှ အမွေသဘောအားဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ချေးငွေနှင့်ဖလှယ်၍ သိမ်းပိုက်ခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း ပိုင်ဆိုင်သိမ်းပိုက်ခဲ့ခြင်းမရှိဘဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ လျစ်လျူရှုထားခြင်း ခံနေရလေသည်။

နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာမှ တိုင်းရင်းသားမိသားစုအချို့ ပြောင်းရွှေ့၍ အိုးအိမ်ငယ်ကလေးများ ထူစိုက်ကြပြီး ပိုင်ရှင်မဲ့မြေဖြစ်သည့်အတိုင်း သူပိုင်ငါပိုင် ငြင်းခုံခဲ့ကြလေသည်။ နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော် ရွှေလွန်ခဲ့သည်အထိ ထိုဒေသတွင် အိမ်ထောင်ပေါင်း ၂၀ မျှသာ တိုးပွားလာခဲ့၍ ဗဟိုကျသော နေရာတွင် ကုန်ဆိုင်တစ်ခု၊ စာပို့တိုက်တစ်ခုနှင့် ချောင်းရိုးတစ်လျှောက် အထက်ပိုင်း မိုင်ဝက်ခန့်တွင် စာသင်ကျောင်းတစ်ဆောင်မျှ ထွန်းကားလာခဲ့လေသည်။ လူများလည်း ထိုမြိုင်နန်းသေလာဒေသတွင် အေးချမ်းစွာပင် စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင် နေထိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

အခန်း (၂)

မြိုင်နန်းသေလာ ရပ်ဝန်းတစ်ခွင်လုံးရှိ လူတိုင်းကပင် မစ္စတာဂျော့ ဘက်တဲလ်၏ ယာခင်းခြံကြီးမှာ ကျိန်စာသင့်ထားသော ခြံကြီးဖြစ်သည်ဟု စွဲလမ်းနေကြပြီး သူတို့၏ သားငယ်၊ သမီးငယ်ကလေးများကအစ ထိုခြံကြီးကို ကြောက်စရာ၊ လန့်စရာ တစ္ဆေသရဲတို့ ကျက်စားရာ ဝင်းခြံကြီးအဖြစ် အထင်ရောက်နေခဲ့ကြလေသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ထိုယာခင်းခြံသည် မြေဩဇာလည်းကောင်း၊ ရေသွယ်ရန်လည်း အဆင်သင့်၍ စိုက်ခင်းလည်း အကွက်ကျလှပေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုဝင်းခြံနှင့် ထိုဝင်းခြံထဲရှိ အိမ်ကြီးသို့ လူများ အလျှိုလျှိုအဆက်ဆက် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ကြပြီး အားရဝမ်းသာ နှင့် ငွေကုန်လူပန်းခံ၍ စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်ကြပါသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် အချည်းနှီး အကျိုးမဲ့ဖြစ်ကာ နေထိသည့်ပန်းကဲ့သို့ နွမ်းသည်ထက်နွမ်း၊ ဆုတ်သည်ထက်ဆုတ်ကာ ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းအောင် ပျက်စီးခြင်းတိုင် တစ်ဦးပြီး တစ်ဦး ထွက်ခွာပြောင်းရွှေ့ သွားကြရသည်သာ များသဖြင့် ထိုဝင်းခြံနှင့် ထိုအိမ်ကြီးကို လူအားလုံးက အော့ကြောလန်၍ တပ်လှန်ကြလေတော့သည်။ မည်သူမျှ ထိုခြံကြီးကို မဝယ်လိုပေ။ နေဝံ့သူလည်း ရှားပါး၍နေလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း လူသူစွန့်ပစ်သွားသော ဝင်းခြံကြီးနှင့် အိမ်ကြီးမှာ အိမ်ဆိုးကြီးပမာ အမင်္ဂလာနိမိတ်ကဲ့သို့ဖြစ်နေပြီး အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်၌ ပေါက်ရောက်နေသော သစ်ပင်အိုကြီးများမှာလည်း စိမ်းစိုအုံ့မှိုင်းကာ မည်းမှောင်သော လောင်းရိပ်မိုးလျက်ရှိ၍ ထိုသစ်ပင်ရိပ်ကြီးများသည်ပင် နာနာဘာဝ

အမျိုးမျိုးတို့၏ ရုပ်သွင်သဏ္ဍာန်ဟု ထင်မှတ်ရလောက်အောင် ယိမ်းထိုး
ခြောက်လှန့်လျက်ရှိလေသည်။

ထိုယာခင်းခြံကြီး၌ လူနေကင်းမဲ့သည်မှာ ငါးနှစ်ကျော်မျှ ကြာမြင့်ခဲ့
လေပြီ။ ပေါင်းပင်၊ မြက်ပင်တို့ကား လွတ်လပ်စွာဖြင့် ဖြတ်မည့်၊ သတ်မည့်
သူကို မစိုးမရွံ့ရတိုင်း ကြီးထွားသန်မြန်စွာ ပေါက်ရောက်နေကြလေရာ
သစ်ပင်ငယ်တမျှ မြင့်မားထူထပ်လာလေသည်။ သစ်သီးသစ်ပင်ကြီးများ
လည်း တောဆိုးသစ်ပင်ရိုင်းပမာ ခွဆုံဖုဆစ် အထစ်အခုံးကြီးများနှင့် ကွေ
ကောက်လိမ်ယှက်ကာ တက်ချင်ရာ ကိုင်းချင်ရာသို့ လွတ်လပ်စွာ စွင့်ထွက်
နေကြ၍ ပင်အိုကြီးများအဖြစ် ရင့်ချော်လျက် ရှိလေသည်။ အသီးများကား
သီးပါ၏။ သို့ရာတွင် လှိုလှိုကင်းကင်းနှင့် ပင်ရိုင်းဘဝသို့ ရောက်နေလေ
သည်။ ဆူးချုံများနှင့် နွယ်ပင်များလည်း အောက်ခြေ၌ ရှုပ်ထွေးယှက်နွယ်
လျက်ရှိရုံမက မြေပေါ်သို့ ကြွေကျနေသော အသီးများနှင့် ရွက်ခြောက်များ
ကိုပင် ဖုံးအုပ်မျှလွှမ်းပစ်လိုက်လေသည်။

ယာခင်းခြံကြီးအတွင်းရှိ လူနေမဲ့အိမ်ကြီးကို ကြည့်လိုက်ပြန်လျှင်
လည်း လေးထောင့်ပတ်လည် ဆောက်လုပ်ထားသော နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးအဖြစ်
နှင့် ဆေးရောင်သစ်လွင်စဉ်အခါက ခမ်းနားထည်ဝါခဲ့စေကာမူ ယခုအခါ၌
ကျက်သရေကင်းမဲ့လျက် ထီးထီးမတ်မတ် ကျန်နေသည်ကို တွေ့ရပေမည်။
ဆင်ဝင်မျက်နှာစာ၌လည်း မြက်ပင်၊ ပေါင်းပင်များ တောအတိဖြစ်လျက်
ရေညှိများ၊ နွယ်ပင်နှင့် ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် နဂိုရောင်ပျောက်ကာ ညစ်မည်း
မွဲတေနေသော နံရံများမှာလည်း ပို၍အရပ်ဆိုးစေလေသည်။

လူကြီးလုပ်ထားလျှင် ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်တတ်သော ကလေး
မိုက်တူးဗိုလ်ကလေးများ၏ ရမ်းကားဖျက်မှုကြောင့်လည်း တံခါးများမှာ
ရစရာမရှိအောင် ကျိုးပဲ့ပျက်စီးကုန်၍ ဖဲ့ခွာ၍ရတတ်သမျှ အခင်းအကာတို့မှာ
ဖရိုဖရဲ တွဲလောင်း စောင်းထောင်နှင့်သာ ကျန်ခဲ့လေသည်။ အိမ်တွင်းရှိ
ဖြုတ်၍၊ သယ်၍ရသော ပစ္စည်းအပိုင်းအစဟူသမျှတို့ကိုလည်း ပိုင်ရှင်မဲ့
ဖြစ်နေသည့်အတိုင်း သယ်ယူဖြုတ်ခွာ၍ သွားကြလေသည်။ အိမ်တစ်ခုလုံး
ကို အရိုးကျဲကျဲအောင် လုပ်ရုံမက ရေတွင်းများကိုလည်း ရတတ်ရာရာ
အမှိုက်သရိုက်တို့နှင့် ပစ်ဖို့ပစ်လိုက်ကြလေသည်။ ထိုမျှနှင့် တင်းမတိမ်ဘဲ

မြက်ခြောက်ပုံများအကြားတွင် လူကြီးများမသိအောင် ဆေးလိပ်ခိုး၍သောက်
ကြရာမှ ကျီတစ်ဆောင်လည်း မီးလောင်ပြာကျခဲ့ရလေသည်။ မီးကို ဝိုင်း၍
သတ်လိုက်ကြသဖြင့်သာ တော်ပေသေးသည်။

ထိုလူနေမဲ့ ယာခင်းခြံကြီးမှာ ကျဉ်းမြောင်းလှသော ချိုင့်ဝှမ်း၏ အလယ်
ပိုင်းနှင့် မနီးမဝေးတွင်တည်ရှိ၍ တစ်ဖက်တစ်ချက် အစွန်ရှိ ခြံမြေများမှာ
မြိုင်နန်းသေလာကွင်းကြီးရှိ အကောင်းဆုံးနှင့် သီးနှံအထွက်ဆုံး ယာမြေများ
ဖြစ်လေသည်။ ဘေးနှစ်ဖက်ရှိ ခြံမြေများမှာ အသီးအနှံများ ဝေဆာစိမ်းလန်း
နေသလောက် အလယ်တွင် မြက်ပင်၊ ပေါင်းပင်များ ထူထပ်နေလေသည်။
ထို့ကြောင့်လည်း ရပ်ရွာရှိလူများက ထိုခြံမြေဝင်းထဲ၌ မကောင်းဆိုးဝါး နာနာ
ဘာဝများ ခိုအောင်းနေသည်ဟု ယူဆကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထိုသို့ယူဆ
နိုင်ရန်အတွက်လည်း မကြာမီက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော စဉ်းစားကြိမ် အကြောင်း
ရှာ၍မရသည့် ပျက်စီးလျှောကျမှုနှင့် ကြောက်စရာလောက်ခံအဖြစ်အပျက်
များက ထောက်ခံလျက်ရှိလေသည်။

မစ္စတာဘက်တဲလ်၏ သားမြေးတို့သည် နှစ်ဆက်တိုင်တိုင် ဤခြံမြေ
တွင် နေထိုင်သွားခဲ့လေသည်။ ဂျော့ဘက်တဲလ်မှာ ၁၈၆၃ ခုနှစ်လောက်က
အထက်ပိုင်း နယူးယောက်နယ်မှ အနောက်ဘက်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။ သူရောက်လာစဉ်က အသက်ငယ်ငယ်ပင် ရှိလေသေးသည်။
သူ့မိခင်က ငွေထုတ်ပေးသဖြင့် ထိုခြံကြီးကိုဝယ်ယူကာ အိမ်ဆောက်လုပ်ပြီး
နေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ အိမ်ဆောက်ပြီးလျှင်ပင် သူ့မိခင်ကို သူနှင့်အတူ
နေထိုင်ရန် ခေါ်လေသည်။ မိခင်ကြီးမှာ သား၏ခေါ်ဆောင်ချက်အရ
လာရောက်ရန် ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း ပတေဂိုနီးယားအလွန် လမ်းခရီး
သုဘော်ပေါ်တွင် ကွယ်လွန်သွားရှာသဖြင့် သဘောသားတို့က ရွက်ဖျင်ပတ်၍
သဂြိုဟ်လိုက်လေတော့သည်။

ဂျော့ဘက်တဲလ်မှာ အိုးအိမ်ထူထောင်ပြီးနောက် အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်း
မည့် အိမ်ရှင်မကောင်းကို ရှာဖွေရလေတော့သည်။ ကံအားလျော်စွာပင်
ဆာလီနာမြို့တွင် အသက် ၃၅ နှစ်အရွယ် ဥစ္စာပစ္စည်း အတန်အသင့်ရှိသော

အပျိုဟိုင်း မစ္စမာတဲလ်ကင်မရွန်းဆိုသူနှင့် ဖူးစာဖက်မိလေသည်။

မစ္စမာတဲလ်မှာ အာရုံကြောနှင့်ပတ်သက်၍ ဝက်ရူးနာဆန်ဆန် စိတ်ဖောက်ပြန်တတ်သော ရောဂါစွဲနေသူဖြစ်သဖြင့် ယောက်ျားများက ယခုအချိန်အထိ ရှောင်၍သွားခဲ့ခြင်းကြောင့် အပျိုဟိုင်းဘဝသို့ ရောက်နေခဲ့ရလေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ရောဂါမှာ ဆိုးဆိုးရွားရွားမဟုတ်ဘဲ ယဉ်ယဉ်ကုလေးပင် ဖြစ်လေသည်။ ဂျော့ကမူ သူ့ရောဂါကို ထည့်၍မတွက်ချေ။ “အို... လောကမှာ ကိုယ်လိုချင်တာချည်း ကျပ်ပြည့် ဘယ်မှာရနိုင်ပါ့မလဲ” ဟု သူ့စိတ်ကိုသူ ဖြေသိမ့်နိုင်လေသည်။

မာတဲလ်နှင့် လက်ထပ်လိုက်ပြီးနောက် သားတစ်ယောက် ထွန်းကားလေသည်။ မာတဲလ်လည်း စိတ်ဖောက်ပြန်သောအခါ၌ အိမ်ကို မီးရှို့ရန် ကြံစည်လေ့ရှိရာ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင်ပင် ကြိုတင်သိရှိသဖြင့် တားဆီးလိုက်ရလေသည်။ သို့နှင့် နောက်ဆုံးတွင် မာတဲလ်ကို ဆန်ဂျိစ်မြို့ရှိ လစ်ပမင်းဂေဟာအမည်ရှိသည့် စိတ္တဇသီးသန့်ဂေဟာတစ်ခုသို့ ပို့ထားလိုက်ရလေသည်။ ထိုဂေဟာ၌ပင် မာတဲလ်သည် ခရစ်တော်ပုံများ ဇာကွက်ထိုးခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ရလေသည်။

ထိုမှနောက်တွင် မစ္စတာဘက်တဲလ်၏ အိမ်ကြီးကို အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းသူအသီးသီးတို့ ဆက်လက်၍ ထိန်းသိမ်းလာခဲ့ကြရာ ထိုသူများထဲတွင် အချို့မှာ ကြော်ငြာကောင်းသောကြောင့် ခန့်ထားခံရသူများ ပါဝင်လေသည်။ အချို့အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းသူများက “အသက် ၄၅ နှစ်အရွယ် မုဆိုးမ အိမ်ထောင်ထိန်းအလုပ် အလိုရှိသည်။ ထမင်းဟင်းကောင်းစွာ ချက်ပြုတ်နိုင်သည်။ စိမ့်အုပ်ချုပ်မှု ကျွမ်းကျင်သည်” စသည်ဖြင့် ရွန်းရွန်းဝေအောင် ကြော်ငြာခဲ့ဖူးလေသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာကြပြီး ရက်အနည်းငယ်မျှ ဒုက္ခသုက္ခခံကြပြီးလျှင် နောက်ဆုံး၌ မာတဲလ်၏အကြောင်းကို သိရှိသွားကြလေသည်။ ထိုအခါတွင် သူတို့ကို သက်သက်စော်ကားနှိပ်စက်နေခြင်းဖြစ်သည်ဟု သဘောပေါက်ကာ မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ထွက်သွားကြလေသည်။

ဂျော့ဘက်တဲလ်မှာ အသက် ၅၀ ရှိလေပြီ။ သို့နှင့်လည်း ပြီးတစ်လှည့်၊ မဲ့တစ်ခါဖြင့် အလုပ်ကိုသာ ကြိုးစားအားထုတ် လုပ်ကိုင်နေရပေသေးသည်။

သူ့မျက်လုံးများကလည်း သူ့လုပ်ငန်းခွင်ကိုသာ စူးစိုက်နေခဲ့လေသည်။ သူ့လက်များမှာ အသားအရေ မည်းနက်ကြမ်းချော်၍ ဝက်ဝံအရေကဲ့သို့ ပြုပ်ထနေလေသည်။ သူ့ယာခင်းမှာလည်း စိုပြည်သာယာလျက်ရှိ၍ သစ်သီးသစ်ပင်များကိုလည်း စနစ်တကျ ခုတ်ထွင်ပျိုးထောင်ထားလေသည်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ပင်များမှာလည်း ကြွပ်ကြွပ်ရွရွနှင့် ရွန်းရွန်းစိုကာ လတ်ဆတ်ရှင်သန်နေကြသေးသည်။ ဂျောသည် အိမ်ကို တသသနှင့် ယုယလျက်ရှိ၍ အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာတွင် ပန်းပင်များကိုလည်း စိုက်ပျိုးထားလေသည်။ အိမ်အပေါ်ထပ်တွင်ကား မည်သူမျှ နေထိုင်ခြင်းမပြုခဲ့ပေ။

အမှန်အားဖြင့် ဤခြံကြီးမှာ ဆွံ့အ၊ သူ့လက်ထဲက ကဗျာကောင်းတစ်ပုဒ်ကဲ့သို့ အသွေးအရောင် တိမ်ငုပ်နေခြင်းသာဖြစ်လေသည်။ ဂျောဘက်တဲလ်ကား သူလိုချင်သောရှုခင်းကို ရအောင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲ ဖန်တီးကာ သူ မျှော်လင့်နေသည့် ဆီလ်ဗီယာကို စောင့်စားနေလေသည်။ သို့ရာတွင် ဆီလ်ဗီယာကား ပေါ်မလာခဲ့ပေ။ သူ့မှာသာ မူမပျက် မျှော်ငံနေရလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သားကလေးမှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ဂျောဘက်တဲလ်ကမူကား သားကလေးကို အရေးမထားလှပေ။ သူ့အရေးထားသည်မှာ သစ်သီးသစ်ပင်များနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ခင်းများသာလျှင် ဖြစ်လေသည်။ သားကလေး ဂျွန်ဘက်တဲလ်မှာ သာသနာပြုကျောင်းသို့ သွား ရောက်နေရသည်ကိုလည်း လွမ်းရုံမျှမလွမ်းမိခဲ့ပေ။ သူ့အလုပ်ကိုသာ စူးစိုက်၍ လုပ်မြဲလုပ်ခဲ့ရာ နှစ်ကာလကြာရှည်သလောက် သူ့ခါးမှာ ကုန်းသည်ထက်ကုန်းပြီး မြေကြီးနှင့်နီးကပ်၍ လာလေတော့သည်။ သူ၏ အိမ်နီးချင်းများမှာ သူ့ကို ဆေးဖော်ကြောဖက်လုပ်၍ စကားပြောလေ့မရှိပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ကိုယ်တိုင်ကပင် ဘယ်သူ၏ စကားကိုမျှ လက်ခံနားထောင်လေ့မရှိပေ။ သူ့လက်မှာ အလုပ်နှင့်ပြတ်သည်ဟုပင် မရှိပေ။ သူ့လက်များသည် တူးရွင်း၊ ပေါက်တူး စသော လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ ပစ္စည်းကိရိယာတန်ဆာပလာများ အလိုက်သင့် လျှိုဝင်နိုင်သော အံ့ခွက်များသဖွယ် ဖြစ်နေလေသည်။ သို့နှင့်ပင် ဘက်တဲလ်သည် အသက် ၆၅ နှစ်အရွယ်တွင် အိုမင်းသောရောဂါ လူအိုနာကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ချောင်းဆိုးရောဂါကြောင့် တစ်ကြောင်း ဘဝနိဂုံး ချုပ်သွားရှာလေတော့၏။

ရွှန်ဘက်တဲလ်လည်း ဖခင်သေဆုံးလျှင် အိမ်သို့ပြန်လာ၍ ခြံဝင်းကြီးနှင့် အိမ်ကို ဆက်ခံသိမ်းပိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် သူ့မိခင်ထံမှ ဘုရားသခင်အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ရူးနှမ်းနှမ်းအယူအဆကိုလည်းကောင်း၊ စိတ္တဇရောဂါအမွေကိုလည်းကောင်း ဆက်ခံရရှိထားသူ ဖြစ်လေသည်။ သူ့ဘဝသက်တာတွင် တစ္ဆေသရဲများနှင့် ထွေးလုံးကာသာ အချိန်ကုန်လေတော့သည်။ သူသည် တစ်နေရာမှတစ်နေရာသို့ ပြေးကာလွှားကာ လက်ကို ဝှေ့ယမ်းလှုပ်ရှားကာ တစ္ဆေသရဲ နာနာဘာဝများကို မန်းမှုတ်မြည်တွန်ခြင်း၊ တောထုတ်ခြင်း စသည်ဖြင့် မရေမရာ ရူးကြောင်ကြောင်အလုပ်များဖြင့်သာ အချိန်ကုန်လေသည်။ မိမိအိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာလျှင်လည်း တစ္ဆေသရဲကိစ္စနှင့်သာ အချိန်ကုန်၍ သူ့ကိုယ်သူ ပယောဂဆရာလိုလို၊ စုန်းကဝေဆရာလိုလိုနှင့် အလုပ်များနေတတ်လေသည်။ ခြံအလုပ်ကို လုံးဝမလုပ်တော့ပေ။

ထို့ကြောင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များမှာ ခြောက်သွေ့နှမ်းရိ၍ မျိုးစေ့ကျသွားပြီး တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်မျှ အလေ့ကျပြန်၍ပေါက်သေးသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် ပေါင်းမြက်ကြားတွင်သာ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။ ယာခင်းများလည်း သဘာဝလွင်တီးခေါင်အဖြစ် တောဝင်၍သွားလေသည်။ မည်သည်က မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သရဲတစ္ဆေတို့ကား ပို၍ အရေးအရာတစ်ခုဖြစ်လာပြီး သူ့ဦးနှောက်ထဲတွင် ရေပန်းစား၍နေလေသည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် တစ္ဆေသရဲတို့ကို အမြဲတွေးတောကာ ထိတ်လန့်နေရုံသာမက ထိုနာနာဘာဝတို့၏ ဘေးရန်မှ လုံခြုံစိတ်ချရစေရန် ရည်ရွယ်ကာ သူ့ဦးထုပ်နှင့် အင်္ကျီများပေါ်တွင် အပ်ချည်ဖြူဖြင့် ထောင့်ချွန်မှန်ကူကွက်များ ချုပ်ကာသီကာ သရဲတစ္ဆေတို့၏ နာနာဘာဝလောကကို စစ်ဆိုင်ရာတွင် သံချပ်အင်္ကျီသဘောဖြင့် ဆင်မြန်းထားလေသည်။ နေဝင်ရီတရောအချိန်များတွင် ဆိုလျှင်လည်း ယာခင်းခြံစည်းရိုးဘက်ဆီသို့ ထွက်သည့်အခါတိုင်း တုတ်ကြီးတစ်ချောင်းကို အမြဲကိုင်စွဲပြီးမှ ထွက်လေ့ရှိလေသည်။ လမ်းတွင် တွေ့သမျှ သစ်ပင်အုပ် ချုံပုတ်မြက်တောဟူသမျှကိုလည်း လက်တွင်းရှိ တုတ်နှင့် ဝှေ့ကာ ယမ်းကာနှင့် တစ္ဆေသရဲတို့ မခိုအောင်းနိုင်အောင် ရေရွတ်ကျိန်ဆဲမောင်းလေ့ရှိသည်။

ညဉ့်အချိန်များတွင်ဆိုလျှင် ချုံပုတ်ကြီးများအောက်သို့ အသာအယာ
 ငုံ့လျှိုတိုးဝင်၍ နာနာဘာဝအစည်းကို စီးနင်းဖြိုဖျက်သည့်အနေဖြင့် အတွင်း
 သို့ ရောက်မှ လေးဖက်မျက်နှာကို တုတ်နှင့် တရကြမ်း ဝှေ့ယမ်းရိုက်ပုတ်လေ
 တော့သည်။ နေ့အချိန်တွင်မူ အိမ်ထဲသို့ဝင်၍ အိပ်လေ့ရှိလေသည်။ သူ့အယူ
 အဆအားဖြင့် တစ္ဆေသရဲတို့မှာ နေ့အလင်းရောင်ထဲတွင်မူ သွားလာကျက်စား
 ခြင်းမရှိဟူ၍ ယူဆလေသည်။

တစ်နေ့သော နေ့ဝင်ဖျိုးဖျူအချိန်တွင် ဂျွန်ဘက်တဲလ်သည် ဆူးချုံ
 တစ်ချုံအတွင်း၌ နာနာဘာဝများ တိတ်တဆိတ် ပုန်းနေသည်ဟု ယူဆကာ
 မလွတ်တမ်း တိုက်ခိုက်ဖြိုခွင်းမည်ဟု အားခဲလျက် အနီးသို့ အသာအယာ
 ကပ်သွားပြီးမှ တုတ်နှင့် ရိုက်ပုတ်အော်ဟစ်ခြိမ်းခြောက်လေရာ အိပ်နေသော
 မြွေဆိုးတစ်ကောင် လန့်၍ လျှောဆင်းထွက်လာလေသည်။ သူလည်း နောက်
 သို့ဆုတ်၍ တရကြမ်းပြေးရာ ခလုတ်တိုက်ကာ ဒူးထောက်လဲကျသွားလေ
 ရင်း “ဒီဟာ အစိမ်းတိုက်ပြီး ဖန်ဆင်းထားတဲ့ မြွေဆိုးပဲ။ ဟဲ့ သရဲကောင်
 ထွက်ခဲ” ဟု ဟစ်အော်ကာ မြွေဆိုးကို ဆီး၍ ဆုပ်ညှစ်မြှောက်ကိုင်လိုက်
 လေသည်။ မြွေလည်း သူလည်ပင်းဆီကို သုံးချက်မျှပေါက်လိုက်ရာ လဲကျ၍
 အနည်းငယ်တွန့်လိမ်ပြီး ခဏအတွင်းမှာပင် အသက်ပျောက်သွားလေတော့
 သည်။

အိမ်နီးနားချင်းများလည်း နောက်တစ်နေ့ မိုးစင်စင်လင်းစမှ
 သူ့အလောင်းကို တွေ့ရှိကြရပြီး နဂိုက မစ္စတာဘက်တဲလ်၏ ခြံကြီးကို
 ကြောက်ရွံ့နေသည့်အထဲတွင် ပို၍ပင် ကြောက်ရွံ့မိကြလေတော့၏။

ထို့နောက်တွင် ထိုခြံဝင်းကြီးမှာ ၁၀ နှစ်မျှ မြေရိုင်းဖြစ်နေခဲ့လေသည်။
 ကလေးသူငယ်များအဖို့ ထိုခြံကြီးမှာ တစ္ဆေခြောက်၍ အစိမ်းသရဲများ
 ခိုအောင်းရာဒေသအဖြစ်ဖြင့်သာ အသိအမှတ်ပြုထားကြလေသည်။ ခြံထဲရှိ
 အိမ်အိုကြီးကလည်း တစ်မျိုးကြောက်စရာကောင်း၍နေလေသည်။ လူသူ
 မရှိဘဲ ဟင်းလင်းဖြစ်နေသော တံခါးပေါက်ကြီးများမှာ မျက်တွင်းဟောက်
 တောက် တစ္ဆေများကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရလေသည်။ အိမ်နံရံများလည်း ဆေးဖြူ

ရောင်ပျောက်၍ ညစ်မည်းကွက်ကျားလျက် ရှိလေသည်။ ခြံကြီးမှာလည်း 'ယာအိုပေါ် တောဆိုင်း၍ သချိုင်းပေါ်ချုံအုပ်' ဆိုသကဲ့သို့ စက်ဆုပ်ဖွယ် တောမြိုင်ကြီး ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုခြံကြီးကို ဆက်ခံပိုင်ဆိုင်နေသူကား ဘက်တဲလ်နှင့် သုံးလေးဝမ်းတော်စပ်သော ဆွေမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ထိုသူ မှာကား ပိုင်သာပိုင်သော်လည်း သူပိုင်သောခြံကို မြင်မျှမမြင်ဖူးဘဲ အရပ် တစ်ပါး၌ နေထိုင်လျက်ပင်ရှိလေသည်။

၁၉၂၁ ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ ဘက်တဲလ်ခြံဝင်းကြီးကို မတ်စ် ထရိုဗစ်ဆိုသူ၏ အိမ်သားကန်စုက သိမ်းပိုက်လိုက်လေသည်။ ထိုအိမ်သား စုများလည်း ဗြိတိန်ပြင်နောင်စားပင် ပြောင်းရွှေ့လာကြ၍ ထူးဆန်းသလိုပင် ဖြစ်နေလေသည်။ တစ်နေ့သောနံနက်တွင် ထိုခြံဝင်းကြီးထဲ၌ လူကြီးတစ် ယောက်နှင့် သွယ်သွယ်သပ်သပ်ရှိသော သူ့ဇနီးဟုထင်ရသည့် မိန်းမကြီး တစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ သူတို့သည် အင်္ဂလိပ်စကားကို ပြော ဆိုသံ မကြားရချေ။ ထိုမြစ်ဝှမ်းဒေသရှိ လူများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် သူတို့၏ သားဖြစ်သူနှင့်သာ ဆက်ဆံပြောဆိုလေ့ ရှိလေသည်။ ထိုသူငယ်မှာ ပါးရိုး သွယ်၍ ဆံပင်တိုတိုညှပ်ထားပြီး အရပ်အမောင်းလည်း မြင့်လေသည်။ နဖူး ပေါ်၌ ဝဲကျနေသော ဆံပင်နှင့် နက်မှောင်သောမျက်လုံးများသည် သူ၏အင်္ဂါ ရုပ်ကို တစ်မျိုး အသွင်ဖော်နေလေသည်။ သူသည် အင်္ဂလိပ်စကားကို အသံ ဝဲဝဲနှင့်ပြော၍ သူပြောသမျှမှာ သူလိုချင်သောကိစ္စလောက်သာ ဖြစ်လေ သည်။ အနီးအပါးရှိ လူများက စပ်စုကြသော်လည်း ဘာသတင်းအစအန၊ ဘာအကျိုးအကြောင်းမှ သိခွင့်မရလိုက်ကြပေ။

ရပ်ကွက်ထဲတွင် စတိုးဆိုင်ကြီးဖွင့်ထားသော ဆိုင်ရှင် တီဘီအဲလ်လင် ဆိုသူက...

“ကျုပ်တို့တော့ ဒီအိမ်ကြီးဟာ တစ္ဆေခြောက်တယ်လို့ အယူရှိနေကြ တာပဲဗျာ။ တစ္ဆေကိုကော တကယ်ပဲ တွေ့လိုက်၊ မြင်လိုက်ကြရဖူးသလား”

ဟု မေးလေသည်။

“မတွေ့ဖူးပါဘူး”

ထိုသူငယ်က ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

“အေးဗျာ ခင်ဗျားတို့ ဒီပေါင်းပင်၊ မြက်တွေကိုသာ သုတ်သင်ရှင်းလင်း

လိုက်ရင် ဒီခြံကြီးဟာ အဖိုးတန်ခြံကြီးဖြစ်မှာပါပဲ”

ထိုသူငယ်က ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလေသည်။

“ဒီခြံကြီးဟာ တစ်ခုခုတော့တစ်ခုခု ဖြစ်နေတာပဲ။ ဒီအိမ် ရောက်
ရောက်လာတဲ့လူတိုင်းဟာ လူသူလေးပါးနဲ့ စကားပြောချင်ဆိုချင်စိတ်ကို
မရှိကြဘူး”

တီဘီအဲလ်လင်သည် တစ်ယောက်တည်းသာ မှတ်ချက်ချလေသည်။

*

မတ်စ်ထရိုဗစ်လင်မယားတို့ကား အိမ်ပြင်သို့ ထွက်ခြင်းမရှိသဖြင့်
တွေ့ဖူးမြင်ဖူးသူ နည်းလေသည်။ သူတို့သည် အိမ်တွင်းပုန်းလိုပင် နေကြ
လေသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့၏သားဖြစ်သူမှာကား တစ်နေ့ပတ်လုံး ခြံထဲ
တွင် အလုပ်လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရတတ်လေသည်။ တစ်ယောက်တည်းပင်
မြေကိုဆွ၊ မျိုးစေ့ကြို၊ သစ်ပင်ပေါက်များ စိုက်၊ မြေတောင်မြှောက်၊ ရေလောင်း
စသည်ဖြင့် ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်လေသည်။ မည်သည့်အခါပင်ကြည့်သည်
ဖြစ်စေ ထိုသူမှာ တချောက်ချက်ချက်ဖြင့် တစ်ခုခုကို လုပ်ကိုင်နေသည်ကို
တွေ့ရလေသည်။

အိမ်သားစုသည် မီးဖိုဆောင်တွင်သာ စုပေါင်းနေထိုင်ကြ၍ အခြား
အခန်းများမှာ ပိတ်မြဲတိုင်း ပိတ်ထားပြီး လူသူကင်းမဲ့နေလေသည်။ ကျိုးပဲ့
ပျက်စီးသောတံခါးများကိုလည်း ပြင်ဆင်ခြင်းမပြုပေ။ လေမတိုးအောင်
တံခါးမှန်ချပ် ကွဲကျွတ်နေသည့်နေရာတွင် စက္ကူကပ်၍ပိတ်ထားလေသည်။
တစ်အိမ်လုံး ဘာမျှပြုပြင်သည်မရှိပေ။ သို့ရာတွင် သားဖြစ်သူ၏ လုံ့လ
ပယောဂကြောင့် ခြံထဲတွင် သာယာရှင်းလင်း၍ ပန်းပင်များ အဖူးစီစ ပြုနေ
လေသည်။ ထိုသူငယ်သည် ရောင်နီလွင့်စတွင် အလုပ်ခွင်သို့ဆင်း၍ နေခြည်
ပျောက်မှ အလုပ်စခန်းသိမ်းခြင်းဖြင့် နှစ်နှစ်ကြာမျှ ကြိုးပမ်းလုပ်ကိုင်ရှာလေ
သည်။

တစ်နေ့သောနံနက်တွင်ကား ပတ်ဟမ်းဘတ်ဆိုသူသည် စတိုးဆိုင်
သို့အသွားတွင် ထိုမတ်စ်ထရိုဗစ်တို့၏ အိမ်မိုးခေါင်တိုင်မှ မီးခိုးတိတ်၍နေ
သည်ကို သတိထားမိခဲ့သဖြင့် ဆိုင်သို့ရောက်သောအခါ အဲလ်လင်အား

ပြောပြမိလေသည်။

“ကျုပ်တို့ ဟိုကောင်ကလေးကလွဲပြီး ဘယ်သူမှလည်း ဝင်တာ ထွက်တာမမြင်ဘူးဗျ။ အခုတော့ အိမ်ပါ မီးခိုးတိတ်နေပြီး ကောင်ကလေး လည်း ခြံထဲဆင်းတာ မတွေ့ရတော့ ကျုပ်ဖြင့် ဧကန္တမှ ဧကန္တလို့ ထင်သဗျာ။ ဟိုနောင်တော့နောင်တော်တွေလို လစ်ပဲကုန်ကြသလား၊ သေကျေပဲ ကုန်ကြ သလားမသိဘူး”

အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူများသည် ထိုအိမ်ကြီးကို သုံးရက်တိုင်တိုင်မျှ အကဲခတ်၍ကြည့်ကြသော်လည်း မီးခိုးစမျှ မလူတော့ပေ။ သူတို့လည်း စပ်စုရန် ဝါသနာမပါသဖြင့် အေးအေးပင် နေခဲ့ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် စတုတ္ထနေ့၌ တီဘီအဲလ်လင်၊ ဂျွန်ဂိုက်ဆိုက်နှင့် ပတ်ဟမ်းဘတ်တို့သည် အိမ် ကြီးဆီသို့ ဝင်သွားကြလေသည်။ တစ်အိမ်လုံးတွင် ဘာသံမျှမကြားရပေ။ ဂျွန်ဂိုက်ဆိုက်က တံခါးကိုခေါက်လေသည်။ အထဲမှ ဘာသံမျှမကြားရ သဖြင့် သော့ချက်ခလုတ်ကို အပြင်မှ ဆွဲလှည့်ကြည့်ရာ အလွယ်တကူပင် တံခါးရွက် ပွင့်သွားလေသည်။

မီးဖိုခန်းမှာ သန့်ရှင်း၍ ပြင်ဆင်ထားသော စားပွဲပေါ်တွင် ပန်းကန် ပြားများလည်း အသင့်စီချထား၍ ကြက်ဥကြော်ပန်းကန်၊ ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်၊ ပေါင်မုန့်ပန်းကန်များမှာ စားသောက်ခါနီးဆဲဆဲကဲ့သို့ နေသားတကျရှိနေ လေသည်။ အစားအစာများပေါ်တွင် မှိုတက်စပြုနေလေသည်။ လူများ အနီးသို့ ကပ်သွားသဖြင့် ဖြုတ်ကောင်များ ဘေးသို့ ရှုဖယ်ပျံထွက်သွားကြလေ သည်။ ပတ်ဟမ်းဘတ်က “အိမ်ရှင်တို့ ရှိသလားခင်ဗျာ” ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်လေသည်။ သို့ရာတွင် ထူးသံမပေါ်လာချေ။

သူတို့လည်း အိမ်ထဲတွင်ရှာဖွေကြရာ တစ်အိမ်လုံးတွင် မီးဖိုဆောင်မှ တစ်ပါး အိမ်ထောင်ခမ်းနားလည်းမရှိ၊ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှလည်း မတွေ့ ရပေ။ အိမ်သားများသည် အကြောင်းတစ်ခုဖြင့် ဗြုန်းခနဲ စွန့်ပစ်ထွက်ခွာ သွားကြပုံ ပေါ်နေလေသည်။

ထုံးစံအတိုင်းပင် ရပ်ကွက်လူကြီးကို သွား၍မေးမြန်းကြလေသည်။ သို့ရာတွင် မတ်စိထရိဗစ်အိမ်သားများသည် ခြံမြေအတွက် ငွေလက်ငင်း ပေးဆောင်ခဲ့ကြပြီးဖြစ်၍ မည်သို့မျှ ထွက်ခွာမည့်အကြောင်းကို တိုင်ကြားခြင်း

မရှိကြောင်းနှင့် ပြောပြလေသည်။ မည်သူမျှလည်း သူတို့ ထွက်ခွာသွားသည်ကို မမြင်ပေ။ သူတို့နှင့်ပတ်သက်၍ ထိုဒေသတစ်ဝိုက်တွင် မှုခင်းတစ်စုံတစ်ရာဖြစ်ပွားသည်ဟုလည်း မကြားသိရပေ။ သူတို့ ထွက်သွားကြပုံမှာ ထူးဆန်း၍နေလေရာ စတိုးဆိုင်တွင် လူဆုံမိ၍ ဥုံတလဲလဲ၊ ဖွတလဲလဲ ပြောကြဆိုကြသော်လည်း မည်သူကမျှ အဖြေမှန်ကို မရှင်းလင်းနိုင်ခဲ့ကြပေ။

မြက်ရိုင်းနှင့် ပေါင်းပင်တို့သည် တစ်ကျော့ အခွင့်သာကြပြန်လေသည်။ နွယ်ရိုင်းများ၊ တောဆီးပင်များလည်း အသီးအခိုင် ပြိုင်ဆိုင်စွာ စွင့်လှကြလေသည်။ သဘာဝ သံသရာလည်ဘိသကဲ့သို့ ဤခြံကြီးမှာ ရိုင်းရာမှာ ယဉ်ပြီး ယဉ်ရာမှ ရိုင်းခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း တစ်ပတ်လည်၍ ရိုင်းခဲ့ပြန်လေသည်။ ထိုခြံဝင်းကြီးကို မွန်တေရီပစ္စည်းထိန်းကုမ္ပဏီက အခွန်တော်သတ်မှတ်၍ ရောင်းချခွင့်ရလေသည်။

မြိုင်နန်းသေလာရပ်ဝန်းတစ်ခုလုံးရှိ လူများကမူ အတိအလင်း ဖွင့်ထုတ်ပြောသည်ဖြစ်စေ၊ မပြောသည်ဖြစ်စေ ထိုခြံကြီးမှာ ကျိန်စာသင့်၍ ပယောဂတိုက်ထားသည့် ခြံမြေဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်နေကြလေသည်။

“မြေကတော့ မြေကောင်းပါပဲဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီခြံကြီးများ ကျုပ်ကို အလကားပေးတောင် ကျုပ်တော့ဖြင့် လက်မခံရဲပါဘူးဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့ရယ်တော့ ကျုပ်မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီခြံကြီးဟာ တစ်ခုခုတော့ စိတ်ရှုပ်စရာကောင်းတယ်။ တစ္ဆေသရဲရှိတယ်ဆိုတဲ့ စကားတွေကို ယုံရမလိုချည်းပဲ”

ဘက်တဲလ်ခြံဝင်းကြီးကို တစ်စုံတစ်ဦးက ဆက်ခံဝယ်ယူလိုက်ပြန်ပြီဟူသောသတင်းကို ကြားရသောအခါ မြိုင်နန်းသေလာရပ်ဝန်းတွင် အထူးပင် ချောက်ချားတုန်လှုပ်သွားပြန်လေသည်။ ထိုသတင်းကို ထိုခြံဝင်းကြီးရှေ့၌ မော်တော်ကားဆိုက်သည်ကိုမြင်ရသော ပတ်ဟမ်းဘတ်က သတင်းဖြန့်လိုက်သဖြင့် စတိုးဆိုင်ကြီးတွင် လူတကာ၏ နှုတ်ဖျားသို့ ကူးစက်သွားခဲ့လေသည်။ ဆိုင်ရှင် အဲလ်လင်ကလည်း ထိုခြံဝင်းကြီးကို ဆက်ခံမည့်သူအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဈေးဝယ်နာဝယ် ဖောက်သည်များအား တစ်ဆင့်စကား ပြောကြားလေသည်။

“ပြောကြတာပဲဗျာ၊ ဒီဘက်တဲလ်ခြံကြီးကို ဝယ်တယ်ဆိုတဲ့လူက တစ္ဆေသရဲတွေကို လိုက်ရှာပြီး သူတို့အကြောင်း စာအုပ်ရေးနေတဲ့လူဆိုပဲဗျာ”

အဲလ်လင်၏စကားတွင် မဟုတ်သော်ရှိ၊ ဟုတ်သော်ရှိ စကားမလွန်စေရန် သတင်းစာဆရာများက 'ဆိုကြောင်း' ဆိုသောစကားဖြင့် အကာအကွယ်ပြုထားလေသည်။

ဘတ်မွန်ရိုးဆိုသူသည် ထိုခြေမြေသစ်ကို မသိမ်းပိုက်မီကာလကလေးမှာပင် သူ့အကြောင်းကို အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ သတင်းလွှင့်နေကြလေသည်။ မြိုင်နန်းသေလာသို့ ပြောင်းရွှေ့လာစမှာပင် မွန်ရိုးသည် သူ၏အိမ်နီးပါးချင်းများက သူ့ကို စိန်းစိန်းဝါးဝါး သတိထား၍ ကြည့်ရှုအကဲခတ်နေကြကြောင်းကို သတိပြုမိလေသည်။ ထိုဒေသရှိလူများမှာ ထိုသို့အကဲခတ်၍ စောင့်ကြည့်တတ်သည့်အလေ့အထမှာ စွဲ၍ပင်နေလေသည်။ လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့လျှင် သူ၏ဝတ်ပုံစားပုံ မျက်လုံးမျက်ခုံးမှအစ သတိထား အကဲခတ်၍ ကြည့်တတ်ကြလေသည်။

ဘတ်မွန်ရိုးသည် အိမ်ကြီးကို ဝယ်ပြီးနောက် ခြံကြီးကို ကိုယ်တိုင် သုတ်သင်ရှင်းလင်းပြီး အိမ်ကြီးကိုမူ လက်သမားများ ခေါ်လာ၍ ပြင်ဆင်စေလေသည်။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂဟောင်းဟူသမျှကို မီးရှို့ပစ်၍ အသစ်များကိုသာ ဝယ်ယူထားရှိလေသည်။ အခန်းသစ်များဖွဲ့၍ လိုက်ကာသစ်များကာရံလေသည်။ အိမ်မိုးကိုလည်း အင်္ဂတေချပ်များမိုး၍ နံရံကိုပါ ဆေးရောင်အဝါနု ခြယ်သစေလေသည်။

ခြံထဲတွင်လည်း ဘတ်မွန်ရိုးကိုယ်တိုင် နွယ်များကိုရှင်းလင်း၍ အလင်းရောင်ရစေရန် သစ်ပင်ကြီးများကိုလည်း ချိုင့်သင့်သည့်ဘက်မှ ချိုင့်ပစ်လေသည်။ ရက်သတ္တသုံးပတ်မျှအတွင်းမှာပင် အိမ်အိုကြီးမှာ ခမ်းနားထည်ဝါလာလေသည်။ တစ္ဆေခြောက်သည်ဟု ထင်နေရသည့် ရှုခင်းမှာလည်း အသွင်သစ်ပြောင်းလဲလာ၍ တစ်စထက်တစ်စ အခြားမြို့ကြီးများရှိ ခေတ်မီအဆောက်အအုံတစ်ခုသဖွယ် ပေါ်လွင်လာလေသည်။

သုတ်ထားသောဆေးများ ခြောက်လျှင် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂသစ်များကို နေသားတကျ ချထားလေသည်။ လှပသော ကုလားထိုင်၊ စားပွဲခုံများ၊ သံမဏိခုတင်များ၊ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးများ၊ ကော်ဇောလိပ်ကြီးများ၊ နာမည်ကျော် ပန်းချီဆရာကြီးများ၏ ပန်းချီကားချပ်များ စသည်ဖြင့် ခမ်းနားလှလေသည်။

ပြောင်းရွှေ့လာသော အိမ်သူအိမ်သားများအနက်တွင် မွန်ရိုး၏ ဇနီးနှင့် သားသမီးသုံးယောက် ပါဝင်လေသည်။ မစွက်မွန်ရိုးမှာ ၀၀ဖိုင်ဖိုင်ဖြစ်၍ ကျွမ်းကျင်သော အိမ်ထောင်ရှင်မ ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။ အိမ်ထောင်ခမ်းနား ပရိဘောဂများ ထားသိုပုံကိုကြည့်၍ စိတ်အလိုကျ ရွှေ့စေ၊ ပြောင်းစေပြီး သဘောကျသည်အထိ ပြင်ဆင်နေလေသည်။

သူ့သမီး မေမှာ လှပချောမောသော အပျိုဖြန်းကလေးဖြစ်၍ နုထွေး နီရဲသော ပါးအို့နှင့် ပြည့်ဖြိုးသော နှုတ်ခမ်းကလေးများ၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်လေ သည်။ အနည်းငယ် ကိုယ်လုံးသွယ်သော်လည်း လည်ရစ်များမှာ မို့လျက် ရှိသဖြင့် သူ့မိခင်ကဲ့သို့ ၀၀ဖိုင်ဖိုင် ထွားကျိုင်းလာမည့် အင်္ဂါရုပ်ရှိသူ ဖြစ် လေသည်။ မေ၏မျက်လုံးများမှာ ရွှင်၍ စူးရှလေသည်။ သို့ရာတွင် မိုက်မိုက် ကန်းကန်းလုပ်မည့်လက္ခဏာမရှိပေ။ သားကောင်းမိခင် အိမ်ရှင်မကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရှိလေသည်။

မေ၏အခန်းထဲတွင် ကပွဲအစီအစဉ်စာရွက်ကို မှန်ချပ်ပေါ်တွင် သပ်ရပ်စွာ ကပ်ထားလေသည်။ နံရံတွင်လည်း မွန်ဘေရီမှ မိတ်ဆွေသူငယ် ချင်းများ၏ ဓာတ်ပုံများကို ချိတ်ဆွဲထားပြီး ဓာတ်ပုံစုစာအုပ်ကိုလည်း အပြင်သို့ထုတ်၍ အိပ်ရာဘေးစားပွဲ၌ တင်ထားလေသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် သော့ပိတ်ထားသည့် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်လည်း ရှိလေသည်။ ထိုမှတ် တမ်းထဲတွင် ကပွဲများ၊ ပါတီပွဲလမ်းများ၊ ချက်ပြုတ်နည်းများအကြောင်းကို ထွေထွေရာရာ မှတ်သားရေးသွင်းထားသည့်ပြင် အချို့သော ယောက်ျားကလေး များ၏အပေါ်၌ သူ ထင်မြင်ဝေဖန်ချက်များကိုပါရေးသားထား၍ ထိုအကြောင်း အရာများကို မည်သူမျှ ခိုးမကြည့်ရအောင် သိမ်းသိုထားလေသည်။

သူ့အခန်းကို သူစိတ်တိုင်းကျ ပြုပြင်လေသည်။ ခန်းဆီးလိုက်ကာ များကိုလည်း ကိုယ်တိုင်တပ်ဆင်၍ သူ ကြိုက်နှစ်သက်သည့် ပန်းရောင်ကို တစ်ဆင်တည်း သုံးလေသည်။ အိပ်ရာခင်းမှာလည်း ဖဲပွင့်ကို အနားတွန့် လျက် ဖုံးအုပ်ပြီး ခေါင်းအုံးငါးလုံးကို ခပ်ထောင်ထောင်စီ၍ တင်ထားလေ သည်။ ခေါင်းအုံးကိုမှီလျက် ခြေတံရှည်သော ပြင်သစ်ကစားစရာ ယမင်း ရုပ်ကလေးကို ထောင်ထားလေသည်။ အရုပ်ကို ယုယထားခြင်းဖြင့် သူ၏ စိတ်သည် စင်ကြယ်ပွင့်လင်း၍ ကရိုကထခံနိုင်သော အရည်အသွေးကို

ဖော်ပြရာရောက်သည်ဟု သူ ယုံကြည်လေသည်။ သူသည် အတိတ်ဇာတ်လမ်းရှိသော မိတ်ဆွေများကို ပို၍ခင်မင်လျက် သူတို့၏ဇာတ်လမ်းကို နားထောင်ခြင်းဖြင့် သူ့ဘဝအတွက် အဆင်မပြေ၊ မကျေနပ်မှုများကို ဖယ်ရှင်းပစ်လေ့ရှိလေသည်။

သူ့အသက်မှာ ၁၉ နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်၍ ချစ်ရေးကြိုက်ရေးကိုလည်း နေ့စဉ်ပင် တွေးတောစဉ်းစားမိလေသည်။ အပြင်သို့ ယောက်ျားကလေးများနှင့် သွားလာသည့်အခါ သူ့စိတ်တွင် ယူဆသော အချစ်သဘောတရားများကို အားပါးတရ ပြောဆိုဆွေးနွေးလေ့ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် အချစ်၏လမ်းစဉ်နှင့်ပတ်သက်၍ ကပွဲအပြန် အိမ်သို့လိုက်ပို့ရာတွင် ယောက်ျားကလေးများက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဖက်ယမ်းနမ်းရှုပ်ကြသည်မျှ လောက်ကလွဲ၍ ဘာမျှသဘောမပေါက်ချေ။

ဂျင်မီမွန်ရိုး အမည်ရှိ ယောက်ျားကလေးမှာကား အသက် ၁၇ နှစ်အရွယ်ပင်ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ကျောင်းထွက်ခါစပင်ဖြစ်၍ သူ့မိဘရှေ့တွင် မှန်တေတေနေတတ်လေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် သူသိထားသော လောကီဗဟုသုတနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့မိဘများထံမှ ဘာမျှဆွေးနွေးမေးမြန်းရန် အထောက်အပံ့မရနိုင်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။ သူ့မိဘများသည် သူတို့ဆန္ဒနှင့်ဆန့်ကျင်၍ လောကဓာတ်ပညာဘက်တွင် လိုက်စားကြစည်ကာ အသက်မွေးမှုကို ခွင့်ပြုလိမ့်မည်လည်းမဟုတ်ပေ။ လောကဓာတ်ပညာဆိုရာ၌ ဂျင်မီသည် ရေဒီယို၊ လေယာဉ်ပျံ၊ ကျောက်စာရှေးဟောင်းသုတေသန စသည်တို့ကို ရောယှက်မှတ်ယူထားခြင်းဖြစ်လေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် တစ်ခါတစ်ရံ၌ သူသည် ပီရူးပြည်၌ ရွှေအိုးကြီးများ တူးဖော်တွေ့ရှိရသလို စိတ်ကူးဖဲရိုက်ကြည့်လေသည်။ သူသည် လုံခြုံသော မြေတိုက်သဖွယ် အလုပ်ခန်းထဲတွင် အချိန်ဖြုန်းရင်း လေယာဉ်ပျံပုံအသစ်များထုတ်လုပ်ရန် အကြီးအကျယ် စိတ်ကူးလေသည်။

သူ့အခန်းထဲတွင် စက်ပစ္စည်းကိရိယာအတိုအစများ မျိုးစုံရှိလေသည်။ နားကြပ်ရေဒီယို၊ လက်လှည့်သံလိုက်စက်၊ ကြေးနန်းခလုတ်၊ မှန်ပြောင်း စသည့် မျိုးစုံ စုဆောင်းထား၍ သေတ္တာတစ်လုံးထဲတွင် ကျည်ဆန်ခွံ၊ သေနတ်ပျက် စသည့် တိုလီမိုလီများလည်း ရှိလေသည်။ သူ့အခန်းထဲ၌

စီးကရက်ဘူး၊ ဘရန်ဒီထည့်ထားသော ဓာတ်ဘူး၊ စက္ကူဖြတ်သောဓား၊ မိန်းကလေး လေးယောက်ထံမှ သီးခြားတွဲထားသော ပေးစာတွဲလေးတွဲ၊ တွဲကနေသော မိန်းကလေးများထံမှ လက်ဆော့ထားသော နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး တောင့် ၁၆ တောင့်၊ မိန်းကလေးများထံမှ အချစ်၏သက်သေခံအဖြစ် ပေးပို့ထားသော ပန်းခြောက်၊ လက်ကိုင်ပဝါ၊ ကြယ်သီး၊ ပိုးဇာတပ်ထားသော ခြေပတ်ကွင်း စသည်တို့ ထည့်သို့ထားသော သေတ္တာတစ်လုံးလည်း ရှိလေ သည်။ ခြေပတ်ကွင်းကို သူ အမြတ်နိုးဆုံးဖြစ်သော်လည်း မည်ကဲ့သို့ရလာ သည်ကို သူ မမှတ်မိတော့ပေ။ သူ့သေတ္တာကို ဖွင့်တော့မည်ဆိုလျှင် အခန်း တံခါးကို သော့ပိတ်ပြီးမှ ဖွင့်လေ့ရှိလေသည်။

ဂျင်မီ ကျောင်းတွင်နေစဉ်က သူများနည်းတူပင် မတော်တရော် ရှုပ်ပွေ မှုများကိုလည်း ကျူးလွန်ခဲ့လေသည်။ မြိုင်နန်းသေလာရပ်ဝန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ လာသောအခါတွင်ကား သူ့ကိုယ်ကို တစ်ဘဝပြောင်းလိုက်သကဲ့သို့ ဣန္ဒြေ ရရဖြစ်လာလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ထိုရပ်ကွက်ရှိ မိန်းကလေးများနှင့် အလွမ်းသင့်ခဲ့လေသည်။ ဂျင်မီကား နက်မှောင်သော မျက်လုံး၊ ဆံပင်တို့နှင့် ကိုယ်ပုံလက်ပန်းကျန၍ ယဉ်ချောချောသော သူငယ်ပင်ဖြစ်လေသည်။

အံငယ်ဆုံး ယောက်ျားကလေးမှာကား အသက် ခုနစ်နှစ်ရှိသေးသော မန်နီခေါ် မန်ဖရက်ဖြစ်လေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် မြင်းဖုခေါ် အဖုကြီးတစ်ခု ရှိလေသည်။ ထိုအဖုကြီးကို သူ့အဖေ၊ အမေများက ခွဲစိတ်ကုသမည်ဟု ကြံစည်ခဲ့သော်လည်း ခွဲရမည်ကိုကြောက်၍ ဘာမျှမလုပ်ဘဲ နေခဲ့လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့ခြိမ်းခြောက်လိုလျှင် လူကြီးများက သူ့မြင်းဖုကို ခွဲမည် ကို ပြောသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင် ကြောက်တတ်သဖြင့် သူ့အတွက် ဆုံးမရန် နိုင်ကွက်တစ်ခုရနေလေသည်။ မန်နီကား လိမ္မာ၍ သွက်လက်သောကလေးဖြစ်လေသည်။ သူ့ဝါသနာမှာ တစ်ယောက်တည်း သာ ကစားနေတတ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံတွင် လေပြင်ကို ငေးငိုင်ကာ စိတ်ကူး ယဉ်နေတတ်သည်။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ ကလေးဦးနှောက်မှာ မြင်းဖုအကြော ရောဂါကြောင့် ထိခိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ကို နောင်မှသိရလေသည်။ ကလေး ငယ်မှာ ဆိုဆုံးမလွယ်သော်လည်း ခြောက်လှန့်မိလျှင် စိတ်ငယ်အောင် ကြောက်တတ်ပြီး သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်လာကာ တိုင်နှင့်ခေါင်းနှင့်ဆော့

သည်အထိ ဖောက်ပြန်သွားတတ်လေသည်။

ဘတ်မွန်ရိုးသည် မြိုင်နန်းသေလာသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခြင်းမှာကား အကြံကုန်၍ ဂဠုန်ဆားချက်ဆိုသကဲ့သို့ လုပ်ငန်းအကြံအဖန်များ အလွဲလွဲ အချော်ချော် ဖြစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်ဟူသော စကားကိုစွဲကာ ကြံမိကြံရာ ကြံစည်လှုပ်ရှားမိခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ အလုပ် မျိုးစုံကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးသလောက် အဆုံးအရှုံးနှင့်သာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလေသည်။ ထိုသို့ဆုံးရှုံးခြင်းမှာ သူ့ဘက်က စည်းမလုံ၍မဟုတ်ပေ။ အလုပ်ကို သူကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းပါလျက်နှင့် ကြမ္မာငင်၍ဖြစ်ရသည်ဟုသာ ဆိုစရာရှိလေ သည်။ ကံအားလျော်စွာ ချို့ယွင်းချက်တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်မှန်သော်လည်း မွန်ရိုးကမူ ကံကြမ္မာကိုသာ ယိုးမယ်ဖွဲ့လေသည်။ မမြင်ရသော ကံကြမ္မာကို ရုန်းကန်တိုက်ဖျက်ခဲ့သည်မှာလည်း မောပန်းလှပြီ ဖြစ်၍ အသက်ပင် ၅၅ နှစ်ရှိပြီဖြစ်ရာ ငြိမ်းချမ်းမှုကိုသာ ရှာကြံမိလေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင်ကား “ငါဟာ ကျိန်စာသင့်ပြီး ကြမ္မာဆိုးဆိုက်နေတာပဲ” ဟု ခပ်ရေးရေးထင်မြင်နေမိလေသည်။

အတိတ်ကို ပြန်၍မျှော်လျှင် မွန်ရိုးသည် မော်တော်ကားရုံ ဖွင့်ခဲ့ဖူး ၏။ ဝင်ငွေကား ကောင်းလှ၏။ သို့ရာတွင် မင်းလမ်းမကြီးမှာ တခြား ဘက်သို့ ပြောင်းသွားသဖြင့် မြို့စွန်မြို့ဖျားတွင် သောင်တင်၍ကျန်ခဲ့ကာ စီးပွားရေးပျက်လေတော့၏။ တစ်ဖန် မော်တော်ကားရုံကို ရောင်းချ၍ သစ်သီးဆိုင် ဖွင့်ပြန်၏။ ဝယ်သူများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လှ၏။ သို့ရာတွင် သစ်သီး ဆိုင်များ အပြိုင်အဆိုင် ပေါ်လာ၍ ဈေးပြိုင်ရောင်းကြသဖြင့် အလုပ်အခြေ ယိုင်ရပြန်လေသည်။ ဤသို့အားဖြင့် လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းဖြင့် အမျိုးမျိုး အခြေပျက်ခဲ့ရလေရာ ကျိန်စာသင့်နေသည်ဟု ဥပါဒါန်စွဲနေသော မွန်ရိုးမှာ ကြံသမျှလွဲနေရသည့်အခါတွင် စိတ်အားပင် ငယ်မိလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် စစ်ဖြစ်လာလေသည်။ မွန်ရိုးသည် အလုပ်တစ်ခု မတည့်လျှင် တစ်ခုကိုလှည့်ပြန်ကာ ပဲကန်ထရိုက်အလုပ်ကို လုပ်ပြန်လေ သည်။ ပထမနှစ်တွင် ငွေ ၅၀,၀၀၀ ကျန်၍ ဒုတိယနှစ်တွင် ၂၀၀,၀၀၀ မျှပင် ကျန်လေသည်။ တတိယနှစ်တွင် ပဲစိုက်ပျိုးသော ဧကပေါင်းထောင် သောင်းကို ပဲမစိုက်မီကပင်ချုပ်၍ ပဲစေ့တစ်ပေါင်လျှင် ၁၀ ပြားနှုန်းပေးရန်

စာချုပ် ထားခဲ့လေသည်။ ပြန်၍ရောင်းလျှင် တစ်ပေါင်အတွက် ၁၈ ပြား ရရှိမည် ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် နိဝင်ဘာလလောက်၌ပင် စစ်ပြေငြိမ်း သွားသဖြင့် ပဲစေ့တစ်ပေါင်မှ လေးပြားဈေးသာ ရှိလေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် မွန်ရိုးမှာ အရင်းထဲကပင် ပြန်၍ပဲ့ထွက်သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ကြမ္မာဆိုးဝင်၍ ကျိန်စာသင့်နေသည် ဟုပင် စွဲမြဲယုံကြည်မိလေတော့သည်။ မွန်ရိုးသည် စိတ်အားငယ်နေခြင်း ကြောင့်လည်း အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်သို့မထွက်ဘဲ ခြံဝင်းထဲ၌သာ သီးနှံစိုက်ပျိုး လုပ်ကိုင်ရင်း ကြမ္မာဆိုးကို စိုးရွံ့နေမိလေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် စိုက်ပျိုး လုပ်ကိုင်ခြင်း တစ်ခုသာလျှင် ကြမ္မာဆိုးမှလွတ်၍ သက်သောင့်သက်သာ မှီခိုနေထိုင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယူဆမိလေသည်။

ဘက်တဲလ်ခြံကြီးကို ရောင်းမည်ဟု ကြေညာသောအခါ မွန်ရိုးသည် သွားရောက်ကြည့်ရှု၍ ပြုပြင်နိုင်ကောင်းသောအချက်ကို သတိပြုမိလေသည်။ ပထမတွင် သူ့အိမ်သားများက ပြောင်းရွှေ့ရန် သဘောမတူချေ။ သို့ရာတွင် ခြံဝင်းကြီးကို ရှင်းလင်းလိုက်ပြီး ဓာတ်မီးသွယ်ခြင်း၊ တယ်လီဖုန်းသွယ်ခြင်း စသည်ဖြင့် ပြုပြင်လိုက်သောအခါ နေချင်စဖွယ်ဖြစ်လာ၍ သူ့ဇနီးကလည်း သူ့စိတ်အပြောင်းအလဲမှ ရပါစေတော့ဟု ပြောင်းရွှေ့ရန် သဘောတူခဲ့ခြင်းဖြစ် လေသည်။

ထိုခြံကြီးနှင့် အိမ်ကြီးကို ဝယ်လိုက်ပြီးသည့်နောက်တွင် ဘတ်မွန်ရိုး သည် အတော်စိတ်ရွှင်၍လာလေသည်။ သူ့အတွက် ကြမ္မာဆိုးကုန်၍ ကျိန်စာမှလွတ်ပြီဟုလည်း စိတ်သန်မိလေသည်။ တစ်လအတွင်း လူလည်း လန်းဆန်းလာ၍ လယ်သမားကြီး ဖြစ်လာလေသည်။ စိုက်ပျိုးရေးစာအုပ် များကိုလည်း ဂရုစိုက်ဖတ်လေသည်။ လူငှားတစ်ယောက်ထား၍ တစ်နေ့ ပတ်လုံး ခြံထဲတွင် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်လေရာ မျိုးစေ့များလည်း အစို့အညှောက် သန်မြန်စွာဖြင့် ဝေဝေဆာဆာရှိလာလေသည်။ စိတ်လည်းပျော်၍ အားတက် လာမိလေသည်။ သူ့ကံကိုသူ ယုံကြည်လာလေသည်။ ထို့ကြောင့် ရပ်ရွာ၌ ထိုက်သင့်စွာ ပေါ်လွင်၍ မားမားမတ်မတ်ရပ်နိုင်ရန် အသိမိတ်ဆွေလည်း ရှာဖွေစပြုလေသည်။

*

ကျေးလက်တောရွာတွင် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး၌ ဝင်ဆံ့ရန်မှာ လွယ်ကူသောအလုပ် မဟုတ်လှပေ။ မွန်ရိုးအိမ်သားစု ပြောင်းရွှေ့လာသောအခါက ထိုဒေသရှိ လူအများကပင် ငြူစုစက်ဆုပ်သလို သဘောထားခဲ့ကြလေသည်။ ထို့ပြင် ဘက်တဲလ်ခြံကြီးကလည်း ကျိန်စာသင့်ထားသောခြံကြီးဖြစ်သည်ဟု ယူဆထားကြပြန်ရာ ထိုလူသစ်များကို ရွံ့၍နေခဲ့ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် အချိန်ကြာမြင့်လာသောအခါ သူတို့ အထင်အမြင်မှာ လွဲမှားသလို ဖြစ်လာလေသည်။ ရပ်ရွာတစ်ခွင်လုံးမှာ ပြောင်းလဲ၍နေလေသည်။ ကျိန်စာသင့်သည်ဟု ဆိုသောခြံကြီးမှာ စိမ်းလန်းစိုပြည်၍ ဘေးဥပဒ်တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ စီးပွားဖွံ့ဖြိုးစေသည်။ လယ်ယာမြေကောင်း ဖြစ်နေလေသည်။ အချို့လူများမှာလည်း ထိုသို့ပြောင်းလဲလာသည်ကိုပင် မနှစ်မြို့သလို ဖြစ်နေကြလေသည်။

ဘတ်မွန်ရိုးသည် ရွာခံလူထုနှင့် သင့်မြတ်အောင် ပေါင်းနိုင်သည်မှာ အံ့ဩစရာကောင်းလေသည်။ ပေါက်တူး၊ တူးရွင်းစသည့် ငှားစရာရှိလျှင် သူကလည်း ငှားယူ၍ သူငှားနိုင်သမျှကိုလည်း အိမ်နီးပါးချင်းတို့အား ငှားရမ်းလေသည်။ ထိုသို့ လူထုနှင့် ရောဝင်ဆက်ဆံရာမှ ခြောက်လအကြာတွင် ကျောင်းကော်မတီ၌ လူကြီးတစ်ဦးအဖြစ် ခန့်အပ်ခံရသည်အထိ တွင်ကျယ်လာလေသည်။ သူ၏ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေတတ်ပုံကိုလည်း လူများက သဘောကျလေသည်။ ရပ်ရွာ၌ကိစ္စရှိလျှင် လက်မနှေးတမ်း ကူညီတတ်သူ ဖြစ်လေသည်။ သူက အကူအညီတောင်းစရာရှိလျှင် နှုတ်မလေးတတ်ပေ။

စတိုးဆိုင်ကြီးတွင် ယာသမားကြီးများနှင့် စုမိသောအခါ သူ၏အခြေအနေကို ရှင်းလင်းပြောပြလေရာ သူ၏ရိုးသားပုံကို ရွာခံယာသမားကြီးများက သဘောကျလေသည်။ ထို့နောက် ကာလအတန်ကြာသောအခါတွင် တီဘီအဲလ်လင်သည် သူမေးနေကျ မေးခွန်းဟောင်းကြီးကို မေးလေတော့သည်။

“ကျုပ်တို့တော့ ဒီခြံကြီးဟာ ကျိန်စာသင့်နေတယ်လို့ ယူဆကြတာပဲ။ အတော်စိတ်ဝင်စားစရာ မဟုတ်မဟတ်တွေလည်း ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒီတော့ စကားမစပ် တစ္ဆေများကော အခြောက်မခံရဘူးလားခင်ဗျာ၊ မသိလို့ မေးပါရစေ”

ဘတ်မွန်ရိုးက ရယ်မော၍ ပြန်ပြောလေသည်။
 “ဒီလိုပါခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ တစ်နေရာရာမှာ စားကြွင်းစားကျန်
 လုံးဝမရှိအောင် ရှင်းသန့်ပစ်လိုက်ရင် ကြွက်တွေခိုအောင်းနေနိုင်ပါဦးမလား
 ခင်ဗျာ။ အဲဒီလိုပဲ ကျွန်တော်လည်း အဟောင်းအဆွေးတွေကို ဖယ်ထုတ်၊
 အမိုက်အမှောင်ရှိသမျှကို ဖွင့်ရှင်းပစ်လိုက်တော့ ဘယ်မှာ တစ္ဆေသရဲတွေ
 ခိုအောင်းနိုင်ပါတော့မလဲခင်ဗျာ”

“ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါရဲ့၊ ခင်ဗျားရောက်လာမှ ခြံကြီးကဖြင့် သာယာ
 လာပါပေဗျာ။ ဒီမြိုင်နန်းသေလာမှာ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ခြံတောင် ရှိမှာမဟုတ်
 ဘူး”

အဲလဲလင်က အလိုက်သင့် စကားထောက်လေသည်။

“ဒီလိုလေဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာက ကံအတော်ဆိုးခဲ့တယ်ဗျ။ ကျွန်တော်
 စီးပွားရေးအတွက် လုပ်လေသမျှဟာ ဟန်ကိုမကျခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော် ဒီနယ်
 ကိုရောက်လာတော့လည်း ကျွန်တော့်မှာ ကြမ္မာဆိုးသင့်နေလို့ပဲ စိတ်စွဲနေ
 တယ်ဗျ။ ဟား... ဟား... ဟား... ဒီတော့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်လိုက်သလဲ၊
 သိရဲ့လား မိတ်ဆွေ။ ကျွန်တော် တစ်ခါတည်း ကျိန်စာသင့်တယ်လို့ လူပြော
 များနေတဲ့ ခြံကြီးကို ဝယ်လိုက်တော့တာပဲ။ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးကတော့
 တခြားမဟုတ်ပါရိုးလား။ ဒီလောက် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကြမ္မာ
 ဆိုးနဲ့ ဒီခြံကြီးရဲ့ ကြမ္မာဆိုးကို အချင်းချင်းအတိုက်ခိုင်းလိုက်ရင် အနိုင်အနိုင်
 ပြိုင်ဆိုင်ကြပြီး နှစ်ဖက်စလုံး သတ်ဖြတ်ကျေပျက်ကုန်ကြလိမ့်မယ်လို့ တွက်ဆ
 မိတာကလား။ ကဲ ခုတော့ ‘ဓာတ်တူနံတူ ဆေးဖက်ယူ နံတူသတ်က အသေရ’
 ဆိုတဲ့စကားလို ကြမ္မာဆိုးတွေ မရှိတော့ဘူးဆိုတာကတော့ ထင်ရှားနေပြီ
 မဟုတ်လား”

ဘတ်မွန်ရိုးက ထိုကဲ့သို့ပြောလိုက်သောအခါ နားထောင်နေသူများက
 ဝိုင်း၍ရယ်လိုက်ကြလေသည်။

တီဘီအဲလဲလင်ကမူ “ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ခင်ဗျားအကြံကပေးတဲ့ အဟုတ်
 ကြီးကလား။ ဒါပေမဲ့ ဒီထက်ဟုတ်တာရှိသေးသဗျ။ ကဲ... ခင်ဗျားရဲ့ ကြမ္မာ
 ဆိုးနဲ့ ဒီခြံကြီးရဲ့ ကြမ္မာဆိုးဟာ လုံးထွေးပြီးတော့ မြွေနှစ်ကောင်ရစ်သလို
 တွင်းဟောင်းထဲကို ဝင်သွားကြကုန်ပြီ ဆိုပါတော့ဗျာ။ ဒီလိုဆိုရင် တော်တော်

ကြာ ကြမ္မာဆိုးအကောင်ကလေးတွေများ ပေါက်ပွားလာပြီး ပြန်ထွက်လာ
ကြဦးမှာလား” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

လူများလည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောကြလေသည်။ တီဘီ
အဲလ်လင်၏စိတ်ထဲကမူ ဇာတ်ထဲကစကားတွေလို ဖြစ်နေပြီဟု တွေးလိုက်မိ
လေသည်။

အခန်း (၃)

မြိုင်နန်းသေလာ၏ လမ်းမအစွန်ဘက်တွင် သစ်တော်သီးခြံများနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ခင်းများ ဝေဆာလှသော ခြံကြီးတစ်ခြံအတွင်းရှိ အိမ်တစ်ဆောင်တွင် အက်ဒွပ်ဝစ်ဆိုသူတစ်ဦး နေထိုင်လေသည်။

အက်ဒွပ်ဝစ်က သစ်သီးသစ်ပင်များကို ဂရုစိုက်၍ သူ၏ဇနီးနှင့် သမီးကလေးတို့က ခြံကို ဂရုစိုက်ကာ စတော်ဘယ်ရီပင်များ၊ ပဲပင်များ၊ ပဲတောင့်ရှည်ပင်များကို မွန်တေရီဈေးတွင် ရောင်းချရန်အတွက် စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်ကြလေသည်။

အက်ဒွပ်ဝစ်သည် အသားညို၍ မျက်ပေါက်ကျဉ်းလေသည်။ အလွန်စေးနဲ့ ကောက်ကျစ်တတ်သည်ဟု နာမည်ကြီး၍ သူ့ပဲသီးများအတွက် အခြားအိမ်နီးနားချင်းများထက် ငွေပို၍ရသည်ကိုပင် အပျော်ကြီး ပျော်၍နေလေတတ်သည်။ သူသည် အခွင့်သာလျှင် မြင်းအရောင်းအဝယ်လုပ်ခြင်းဖြင့်လည်း လိမ်လည်လှည့်ဖြား၍ ဝင်ငွေရှာတတ်လေသည်။ သူ၏အရာနဲ့မူကြောင့် လူအများက လေးစားခင်မင်သလို ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် ပို၍ချမ်းသာလာသည်ဟူ၍မရှိချေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ သူ့ငွေများကို လုံခြုံစိတ်ချရသည့်နေရာများတွင် ပို့အပ်ထားသလိုပင် ဟန်ဆောင်၍နေတတ်လေသည်။ ကျောင်းကော်မတီအစည်းအဝေးကြိုလျှင် အခြားလူများအား ငွေစုစာချုပ်အမျိုးမျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းစုံစမ်းလေ့ရှိသည်။ ထိုနည်းဖြင့် သူ့မှာ ငွေပိုငွေလျှံ အတော်များများရှိနေသယောင် ထင်မှတ်စေလေသည်။

“ဒီလူကတော့ ငွေ ၂၀,၀၀၀ ထက်မနည်း ရှိမှာပါပဲကွာ။ ဒီထက်ပိုရင် သာ ပိုမှာပါ။ ဒီလူက သူများမျက်ခုံးပေါ် စကြိုလျှောက်နေတဲ့လူပဲ” ဟု လူ အများက ပြောလေ့ရှိကြလေသည်။ စင်စစ်အားဖြင့်ကား သူ့မှာ တစ်သက် ပတ်လုံး ငွေ ၅၀၀ ထက် ပို၍မကိုင်ခဲ့ဖူးပေ။

‘ဝစ်’ သည် သူ့ကို လူအများက ကြေးရတတ်ဟု အထင်ခံရသည်ကိုပင် ကြည်နူး၍နေလေသည်။ တကယ်ဆိုသော် သူ့စိတ်ထဲကလည်း သူ့ကိုယ်သူ ချမ်းသာနေသည်ဟု အထင်ရောက်ကာ သာယာ၍နေလေသည်။ သူ့စိတ်ကူး ထဲတွင် သူ့စီးပွားဥစ္စာမှာ ဒေါ်လာ ၅၀,၀၀၀ ရှိသည်ဟု မှတ်ယူထား၍ ငွေစာရင်းစာအုပ်ကြီးကို ဝယ်ကာ အတိုးများကို တွက်ချက်ရေးသွင်းပြီး မည်သည့်နေရာတွင် မည်မျှဟူ၍ ငွေရင်းမြုပ်နှံသည့် ခေါင်းစဉ်စာရင်းများ ခွဲခြားရေးသွင်းထားလေသည်။ ထိုသို့ ရေးသွင်းတွက်ချက်နေရသည်မှာပင် ဘဝ၏ ချမ်းသာမှုသုခဖြစ်သည်ဟု ယုံဆဲလေသည်။

ဆာလီနာမြို့တွင် မွန်တေရီနယ်တောင်ပိုင်း၌ ရေနံတွင်းများ တူးရန် အတွက် ရေနံကုမ္ပဏီတစ်ခု ဖွဲ့စည်းလေရာ ထိုသတင်းကိုကြားသော ဝစ်သည် တစ်ဖက်ခြံရှိ ယာသမား ဝျန်ဂိုက်ဆိုက်၏ထံသို့ ကူးသွားကာ ကုမ္ပဏီ အစုလက်မှတ်တန်ဖိုးများနှင့်ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေးလေတော့သည်။

“ကျွန်တော်တော့ ရေနံကုမ္ပဏီသစ်အကြောင်းကို အံ့ဩနေတယ်ဗျ”
ဝစ်က စကားစလေသည်။

“ဘူမိဗေဒဆရာတွေရဲ့ အဆိုအရတော့ အလားအလာ ရှိနေပေသား ကိုဗျ။ ဒီတစ်ဝိုက်မှာ ရေနံထွက်တယ်လို့လည်း ကြားဖူးနေတာ ကြာမှပဲ။ အစုရှယ်ယာဝင်ရင်တော့ ကောင်းသားပဲ”

ဝျန်ဂိုက်ဆိုက်က ပြန်ပြောလေသည်။

“အေးဗျာ ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားနေတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့တော့ အခန့်သင့်ပဲ။ ကျွန်တော့်မှာက ငွေ ၁၀,၀၀၀ ခင်းလောက် အတိုးပွားရသင့် သလောက် မရဘဲ ငွေတွေ သေနေတာရှိတယ်။ ဒီတော့ ကုမ္ပဏီကိစ္စမှာတော့ စဉ်းစားဦးမှပဲ။ ခင်ဗျားကော ဘယ်နှယ်သဘောရသလဲ”

မေးသာမေးသော်လည်း ဝစ်ကား ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားပြီးဖြစ် လေသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်သို့ရောက်သောအခါ စာရင်းစာအုပ်ကြီးကိုဖွင့်

ကာ စိတ်ကူးအရ သွင်းထားသောငွေမှ ငွေ ၁၀,၀၀၀ အထုတ်ပြကာ ရေနံ ကုမ္ပဏီစာရင်းသစ်ဖွင့်၍ အစုထည့်ဝင်ငွေ တန်ဖိုးစာရင်း ရေးသွင်းဖော်ပြ လိုက်လေသည်။ ထို့နောက်တွင် နေ့ရှိသမျှ ထိုကုမ္ပဏီ၏ အစုလက်မှတ် ဈေးအတက်အကျကို သတင်းနားထောင်နေလေသည်။ အစုလက်မှတ်ဈေး တက်လျှင် လေတချွန်ချွန်နှင့် ပျော်ရွှင်နေတတ်ပြီး အစုလက်မှတ်ဈေးကျလျှင် ငေးငိုင်၍နေတတ်လေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အစုများ ဈေးအတက်ကြမ်း လာသောအခါ ဝစ်သည် စိတ်တက်ကြွကာ ဘဝင်မြင့်လာ၍ မြိုင်နန်း သေလာစတိုးဆိုင်ကြီးသို့ သွားရောက်ပြီး ကျောက်ပြားခံ နံရံကပ်နာရီတစ်လုံး နှင့် နာရီပေါ်တွင်တင်ရန် ကြေးမြင်းရုပ်တစ်ရုပ်ကို ဝယ်ယူလိုက်လေသည်။

နောက်ရက်သတ္တတစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ အစုလက်မှတ်တန်ဖိုး ကို လုံးဝဖျက်သိမ်းလိုက်ပြီး ကုမ္ပဏီလည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့ သည်။ ထိုသတင်းကို ကြားရသောအခါ ဝစ်သည် ကပျာကယာ စာရင်း စာအုပ်ကိုဆွဲယူ၍ ကုမ္ပဏီမပျက်မီ နှစ်ရက်ကပင် သူ၏အစုများကို အမြတ် ငွေဒေါ်လာ ၂၀၀၀ တင်၍ ရောင်းချလိုက်သည့်အနေဖြင့် စာရင်းရေးသွင်း လိုက်လေသည်။

မွန်တေရီမှ ပြန်လာသော ပတ်ဟမ်းဘတ်သည် ဝစ်၏အိမ်ရှေ့တွင် ကားရပ်ရင်း “ဘယ့်နယ် ခင်ဗျား ရေနံကုမ္ပဏီအစုတွေ ရှုံးကုန်ပြီဆို” ဟု မေးလေသည်။

“ဟား... ဟား ဘယ့်နယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဒါလောက်တော့ လျင်တာပေါ့။ ကုမ္ပဏီမပြုတ်ခင် နှစ်ရက်ကတည်းက ရောင်းပစ်လိုက်တာ ပေါ့ဗျ။ အစုတွေ ဈေးတက်လာတယ်ဆိုကတည်းက ကုမ္ပဏီအစုရှင်တွေ ရောင်းထုတ်ပစ်ဖို့ အကွက်ဆင်တာပဲလို့သိပြီး သူတို့လိုပဲ ကျွန်တော်လည်း ရောင်းထုတ်လိုက်တာပေါ့။”

ဝစ်က အားပါးတရ ပြန်ပြောလေသည်။

“အေး ကောင်းပေဗျာ”

ပတ်ဟမ်းဘတ်သည် ထိုသတင်းကို စတိုးဆိုင်ကြီးတွင် ဖြန့်လိုက် လေရာ ကြားရသူများက ခေါင်းညိတ်လျက် ဝစ်၏ တိုးတက်လာသော စီးပွား ဥစ္စာပမာဏကို ခန့်မှန်းတွက်ချက်လျက် သူနှင့် စီးပွားရေး မပြိုင်ရဲအောင်ပင်

ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဝစ်သည် ဘဏ်တိုက်မှ ဒေါ်လာ ၄၀၀ ချေးယူ၍ တစ်ပတ်ရစ် ပိုဆန်လယ်ထွန်စက်တစ်စီးကို ဝယ်ယူလိုက်လေသည်။ မြိုင်နန်း သေလာတစ်ခွင်လုံးတွင် သူ၏စီးပွားရေး လာဘ်မြင်ပုံကို အံ့ဩချီးကျူးကြ လျက် မြေဝယ်လိုသည်ဖြစ်စေ၊ မြင်းဝယ်လိုသည်ဖြစ်စေ ဘာမဆို သူ့ကို တိုင်ပင်ရလေသည်။ ဝစ်ကလည်း သေသေချာချာတွက်ဆ၍ အကြံပေးရရှာ လေသည်။

ရက်အနည်းငယ်အတွင်း သူ့စာရင်းထဲတွင် အရင်းအနှီးမြုပ်နှံငွေ စာရင်း၌ ငွေ ၂၅,၀၀၀ ဖိုး ရှိနေလေသည်။ အိမ်နီးချင်းများက သူ၏ နေပုံ ထိုင်ပုံကို ကြည့်၍ ချမ်းသာသလောက် အနေရိုးလှသည်ဟု ချီးမွမ်းကြလေ သည်။ သူ့ဇနီးနှင့် သမီးတို့မှာလည်း ဟင်းသီးဟင်းရွက်စိုက်ပျိုးကာ ရောင်းချ ရဆဲဖြစ်လေရာ လူအများက အလွန်အလုပ်စေ့စပ်၍ ကြွားဝါခြင်းကင်းမဲ့ သည်ဟုပင် ထောမနာကြလေသည်။

ဝစ်သည် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်တွင် စာပေကို အရေးထားချိန် မရခဲ့ ပေ။ အသက် ၁၉ နှစ်အရွယ်တွင် ယခု သူ့ဇနီးဖြစ်နေသူ ကက်သရင်းမူးလော့ နှင့် သုံးခါမျှ တွဲကရံနှင့်ပင် ရွေးချယ်လက်ထပ်ခဲ့လေသည်။ သူတို့တွဲကခြင်း ဖြင့် လူများက ထင်ကြေးပစ်ကြသောကြောင့်ပင် လက်ထပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ် လေသည်။ ကက်သရင်းကား ရုပ်ရည်မချောလှချေ။ သို့ရာတွင် နုပျိုသဖြင့် ကြော့ကြော့မော့မော့ရှိလေသည်။ လက်ထပ်ပြီးနောက်မှသာ ရုပ်ရည်ကျသွား ခဲ့လေသည်။

ဝစ်သည် သူ့အိမ်ရှင်မအပေါ်တွင် မကြမ်းမပျော့ ထိန်းသိမ်းအုပ်ချုပ် လေသည်။ မြင်းဇက်ကို ကိုင်သည့်နည်းတူပင် ညင်သာလေသည်။ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်ခြင်းကို ယုတ်ညံ့သည်ဟု သူ့အထင်ရှိလေသည်။ တစ်ဖက်မှ လည်း သူ့ဇနီးကို လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဆွေးနွေးပြောဆိုခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ သူ၏ အရှုံးအမြတ်၊ ဝမ်းသာစရာ၊ ဝမ်းနည်းစရာတို့ကိုလည်း အသိမပေး ပေ။ ယာခင်းထွက် သီးနှံနှင့် သူ့စာရင်းစာအုပ်ရှိ ငွေကြေးစာရင်းကိုလည်း မပြပေ။ သူ့ဇနီးသည် ခေါင်းရှုပ်မည် စိုးလေသည်။

ကက်သရင်းမှာ နဂိုကပင် အခြားသူ၏အကြောင့်ကြမပါဘဲ စိတ်ရှုပ်

နေခဲ့လေသည်။ ဝစ်၏အိမ်ကြီးမှာ ယာခင်းတစ်ခုလုံး၌ ကျက်သရေမရှိဆုံး ဖြစ်နေလေသည်။ ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးပင် အမှိုက်သရိုက်များ၊ မှန်ကွဲများ၊ ကြေးနန်းကြိုးများ စသည်တို့အပြင် မြက်ပင်၊ ပေါင်းပင်များ ရှုပ်ထွေးနေလေသည်။ မြက်မပေါက်သည့်နေရာမှာ အမှိုက်များ အထပ်ထပ် ဖို့ပုံထားသည့်နေရာသာ ကျန်လေသည်။ အိမ်ပတ်လည်၌လည်း ညစ်ပေနေလေသည်။

မကြာမီ ကက်သရင်းသည် သမီးကလေးဖွားမြင်ရာ အဲလစ်ဟု အမည်ပေးလေသည်။ မြိုင်နန်းသေလာရှိ မိန်းမကြီးများသည် ဝစ်၏အိမ်သို့ လာရောက်ကြည့်ရှုကြ၍ ကလေးငယ်ကလေးအား လှပသည်ဟု ချီးမွမ်းကြလေသည်။ ကက်သရင်းသည် ကလေးငယ်၏လှပပုံကို တွေ့မြင်မိသောအခါ အံ့သြ၍ စိတ်စနောင့်စနင်းလည်း ဖြစ်မိလေသည်။ “အရုပ်ဆိုးတဲ့ မိဘများဟာ သားချော၊ သမီးချောကလေး မွေးတတ်ကြတာပဲ” ဟု သူ့ဘာသာသူ တွေးလေ။ ထိုသို့တွေးခြင်းဖြင့် သူ့သမီးကလေး၏ ရှေ့ရေးအတွက် စိတ်လေးမှုကို ဖြေဖျောက်ရလေသည်။

ဝစ်သည် ပထမနေ့မှာပင် မိန်းမကြီးများက သူ့သမီးအား ချီးကျူးပြောဆိုသည်ကို ကြားရလေသည်။ “ကလေးက တကယ်ပဲလှတာပါ။ ဒီလောက်လှလိမ့်မယ်များ မထင်ပါဘူး” ဟု အချင်းချင်းပြောသံမှာ နားလျှံနေလေသည်။

ဝစ်သည် အိပ်ရာသို့သွားကာ ကလေးငယ်ကလေးကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။ “ကလေးကတော့ အတော်ပဲလှတယ်၊ ငါ့အတွက် ကုသိုလ်ထူးတာပဲ။ အမြတ်ဆုံးရတနာကို ရတာပဲ။ ဒီလိုရတနာကို လူတိုင်းလိုချင်ကြတာပဲ။ ဒါကြောင့် အဲလစ်ကို စောင့်ကြပ်ကာကွယ်ထားရမယ်” ဝစ်သည် ထွေထွေရာရာကို တွေးတောနေမိလေသည်။

အဲလစ်သည် ကြီးပြင်းလာလေ ပို၍လှလေသည်။ သူ့အသားအရေတို့မှာ ပေါ်ပီပန်းကဲ့သို့ နုထွေးနူးညံ့လှလေသည်။ ဆံပင်များမှာလည်း ပိုးလျှော်သားကဲ့သို့ ချောမွတ်တောက်ပြောင်ပြီး မျက်လုံးများမှာ နှင်းရီနေသော ကောင်းကင်လွှာကဲ့သို့ ပြာလဲ့နေလေသည်။

လူတိုင်းကပင် အဲလစ်၏အလှကို ချီးမွမ်းကြလေသည်။ ဝစ်သည်

ထိုအကြောင်းကို သိရှိထားလေသည်။ အဲလစ်ကို ကြည့်မြင်ရသောယောက်ျားများ ခြေလှမ်းပျက်ကြပုံကိုလည်းကောင်း၊ အဲလစ်အတွက် လူငယ်များ အချင်းချင်း ရန်စောင်သတ်ပုတ်ကြသည်ကိုလည်းကောင်း မကြာခဏ တွေ့ဖူးကြလေသည်။ ဖိုသတ္တဝါတိုင်းက အဲလစ်ကို ချစ်ခင်ကြကြောင်းကို သူသတိထားမိလေသည်။ အဲလစ်အတွက် ဝစ်မှာ စိတ်မချနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေရာ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ဂျစ်ပဆီလူပုကလေးများက အဲလစ်ကို ခိုးယူသွားသည်ဟု တွေးတောကြည့်မိသောအခါ စိတ်တွင် မခံမရပ်နိုင်အောင် သောကရောက်ရလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း တစ်နေ့လျှင် ဆယ့်လေးငါးကြိမ်မျှ သူ့သမီးအား ကြောက်မက်ဖွယ်အန္တရာယ်တို့ကို သတိပေးရလေသည်။ “မြင်းရဲ့ နောက်ခြေထောက်နားကို ကပ်မသွားနဲ့သမီး၊ သိပ်မြင့်တဲ့ဝင်းခြံကိုလည်း မကျော်ရဘူး၊ ရေစီးမြောင်းထဲကိုလည်း ဆင်းပြီးမဆော့နဲ့၊ မော်တော်ကား လာနေတုန်း လမ်းပေါ်ဖြတ်သွားရင် အတိုက်ခံရတတ်တယ်” စသည်ဖြင့် အမြဲသတိပေးလေသည်။ လမ်းပေါ်တွင် သွားနေသော ခရီးသည်၊ ဈေးသည်၊ အိမ်နီးနားချင်းမှအစ လူအားလုံးကို အဲလစ်အား ခိုးယူသွားလေမည်လားဟု သံသယမကင်းသောမျက်လုံးဖြင့် အမြဲမပြတ် စောင့်ကြည့်လေ့ရှိလေသည်။ မြိုင်နန်းသေလာသို့ လူစိမ်းများ ရောက်လာသည်ကြားလျှင် သူ့သမီးကို အိမ်ပြင်သို့ မထွက်စေတော့ပေ။ သူ့ခြံနီးပါးသို့ ပျော်ပွဲစားထွက်လာသူများကို တွေ့လျှင် ပြူးတူးပျာတာနှင့် နှင်ထုတ်လေ့ရှိလေသည်။

ကက်သရင်းအဖို့မှာကား သမီးကလေးက အလှသွေးစို၍ ကြီးပြင်းလာလေ ရင်လေးမိလေဖြစ်လေသည်။ တစ်ခုခုများ ဖြစ်လေမလားဟု စိုးရိမ်ကာ သမီးကိုသာ အထိန်းအယာသဖွယ် စောင့်ကြပ်နေရလေသည်။

ဝစ်မောင်နှံတို့က သူတို့၏ သမီးကလေးကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြလျက် မျက်ခြည်ပြတ်မခံအောင် ထိန်းသိမ်းထားကြသော်လည်း ထိုသမီးကလေးမှာ မိုက်မဲရုံမျှမက ထိုင်းမှိုင်းပြီး တောဆန်နေသည်ကိုလည်း သတိပြုမိကြလေသည်။ ဝစ်အဖို့တွင် ထိုအသိတရားကြောင့် ပို၍စိုးရိမ်မိလေသည်။ မိုက်မဲသော မိန်းကလေးမျိုးမှာ သူတစ်ပါး သွေးဆောင်ရာသို့ ပို၍ပါလွယ်သည် မဟုတ်ပါလော။ သို့ရာတွင် ကက်သရင်းကမူ အစစအရာရာ သူကိုယ်တိုင်

ပြုစုပေးနေခွင့်ရသဖြင့် ထိုသို့ မိုက်မဲနဲ့အသက်ကိုပင် ဝမ်းသာမိလေသည်။ သမီးနှင့်အမေ ပိုမိုဆက်စပ်၍ သံယောဇဉ်ခိုင်သည်ဟုလည်း ယူဆလေသည်။

အဲလစ် ၁၄ နှစ်သမီး ဖြစ်လာသောအခါတွင် ဝစ်မှာ သောကထက် ကြောင့်ကြထပ်၍ လာပြန်လေသည်။ ထိုအရွယ်မတိုင်မီကပင် ဝစ်သည် သူ့သမီးကလေးအား ကိုယ်အင်္ဂါချို့တဲ့မည်၊ ပျောက်ဆုံးမည်ကိုသာ စိုးရိမ်ခဲ့လေသည်။ ယခုမူကား သူ၏ဘဝစင်ကြယ်မှု၊ ညစ်နွမ်းမည်ကိုပါ တွေးတောစိုးရိမ်၍ ရင်လေးမိလေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် သူ့သမီးကလေး အပျိုရည်ပျက်ခဲ့သော် ကိုယ်အင်္ဂါချို့တဲ့ခြင်းနှင့် ပျောက်ဆုံးခြင်းပင်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆထားလေသည်။ ထိုစိုးရိမ်မှုသည် သူ့ကို ဥပါဒါန်ကပ်လျက် အိမ်နားသို့ ယောက်ျားကြီးငယ် ချဉ်းကပ်လာသမျှကို သံသယဖြစ်ကာ စိတ်ပူပန်မိလေသည်။ ထိုအတွေးသည် သူ့ကို ထမင်းလုံးတစ္ဆေခြောက်နေလေသည်။ ဇနီးသည်အားလည်း သူ့သမီးကလေးကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံရန် အထပ်ထပ် မှာကြားထားလေသည်။

“တစ်နေ့ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ မင်း ပြောနိုင်တာမဟုတ်ဘူး” ထိုစကားကို သူ မကြာခဏ ပြောလေသည်။ သူ့သမီးအတွက် မည်သူမျှ စိတ်မချရဟု သူ မှတ်ယူလေသည်။ သူ့သမီးမှာ မိုက်မဲထုံအသောကြောင့်လည်း မည်သူနှင့်မျှ မယုံကြည်ချေ။ သို့နှင့် ကာလကြာပြန်သော် ဝစ်သည် သူ့သမီး၏ သန့်စင်မှုကို စိတ်မချနိုင်ဘဲ လဆန်းတိုင်း သူ့ဇနီးအနားသို့ကပ်၍ မေးရမြန်းရသည့်အလုပ်တစ်ခု ပိုလာလေသည်။ အဲလစ်၏မိခင်ထက်ပင် သူ့ကို နေ့ရက်ကို မှတ်မိလေသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲရှင်မ... ပြီးသွားပြီလား”

ဝစ်က မေးလိုက်လျှင်ပင် “အို မပြီးသေးပါဘူး” ဟု သူ့ဇနီးက မနှစ်မြို့သလို ဖြေလေသည်။ အတန်ကြာသွားပြန်လျှင် “ဘယ့်နှယ်လဲ ပြီးသွားပြီလား” ဟု မေးပြန်လေသည်။ “ပြီးသွားပါပြီတဲ့ရှင်” ဟု ဖြေလိုက်မှပင် ထိုလအတွက် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားလေသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏စောင့်ရှောက်မှုမှာ ဝီရိယမလျော့ပေ။ အဲလစ်သည် တစ်ချိန်ချိန်တွင် အိမ်ထောင်ရက်သား ပြုလိုမည်ကို သူ စဉ်းစားမိလေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသို့စဉ်းစားမိတိုင်း မစဉ်းစားမိအောင် မေ့ဖျောက်ပစ်လေသည်။ သမီး၏အိမ်ထောင်ရေးကို

မိုက်မှားမှုကဲ့သို့ပင် ယူဆနေလေသည်။ သူ၏ဂရုစိုက်မှုမှာ ဖခင်က သမီး အပေါ်တွင် ချစ်ခြင်းမျိုးနှင့်မတူဘဲ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတစ်ခုကို ထိန်းသိမ်းနေပုံ နှင့် တူလေသည်။ တစ်လတစ်ကြိမ် “ပြီးသွားပြီလား” မေးခြင်းမှာ သမီး၏ ကျန်းမာရေး၊ စောင့်စည်းမှုနှင့် မွဲတစ်ပေါက်မစွန်းခြင်းတို့ကို စိတ်ချထားရန် ပင်ဖြစ်လေသည်။

အဲလစ်သည် ၁၆ နှစ်အတွင်းသို့ ဝင်လာသောတစ်နေ့တွင် ဝစ်သည် ပျာယီးပျာယာနှင့် သူ့ဇနီး အနားကပ်သွားကာ စိုးရိမ်ပူပန်ဟန်နှင့်...

“ရှင်မ... ကောင်မလေး လာပြီးသွားပြီလား၊ မလာဘူးလားဆိုတာ ရှင်မလည်း အတိအကျ ပြောနိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ တို့ဆရာဝန်ဆီ ကိုခေါ်သွားပြီး စစ်ဆေးခိုင်းရရင် မကောင်းဘူးလား” ဟုမေးလေသည်။

ကက်သရင်းသည် သူ့လင်ကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ဒေါသဖြစ်လျက် “ရှင်ဟာ အလကား သံသယဖြစ်နေတာပဲ။ ရှင့်အရာလား၊ မဟုတ်ကဲ ဟုတ်ကတွေ ရှက်စရာတော်။ သွား ကျုပ်ကို လာမပြောနဲ့။ နောက်တစ်ခါ ရှင် ပြောရင် ကျုပ် အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားမယ်” ဟု ရန်တွေ့လေသည်။ ဝစ်လည်း ဆရာဝန်နှင့်စစ်ဆေးခြင်းကို လက်လျှော့ကာ လစဉ် မေးခွန်းနှင့်သာ ကျေနပ် ရလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သူ၏ငွေစာရင်းမှာ တိုးပွားနေလေသည်။ ဇနီးသည်နှင့် သမီး အိပ်ပြီဆိုလျှင် သူ့စာရင်းစာကြီးထုတ်၍ တွက်ရသည်မှာ အမောပင်။ သူသည် စာရင်းကိုဖွင့်၍ အစုသွင်းရန် တယ်လီဖုန်းနှင့်ခေါ်သကဲ့သို့ ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ် ပြောဆိုနေလေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ကလောင်တံကို မင်တို့၍ “ဆလတ်ရွက်မှာ ဒီနှစ် ဈေးသိပ်ပေါနေမှာပဲ။ အင်္ဂလန်ကို ပြောင်း စိုက်မှ ငွေပိုဝင်မယ်” ဟု မှတ်ချက်ချကာ သူ့စာရင်းထဲတွင် အင်္ဂလန်စိုက်ရန် မြေဧက ၃၀၀ ဟု စာရင်းသွင်းလိုက်လေသည်။ စာရင်းအရ ဘဏ်တိုး ချထားသောငွေမှာ ၃၀,၀၀၀ မျှရှိလေသည်။ “ဒီငွေတွေ အိပ်နေတာပဲ၊ ဒါလောက် ငွေအိပ်နေရင် အလုပ်မလုပ်တတ်ရာ ရောက်တယ်။ မဖြစ်ဘူး၊ ဆန်ဂျိစ် အဆောက်အအုံဟာ ဘယ်ဘယ်နေမလဲ။ တချို့ကုမ္ပဏီတွေဟာ ပြုတ်သွားချင်လည်း သွားတတ်တယ်။ ငါတော့ ဂျန်ဂိုက်ဆိုက်နဲ့ တိုင်ပင် ကြည့်မှပဲ” ဟု တွေးကာ စာရင်းကို ပိတ်လိုက်လေသည်။

မွန်ရိုးအိမ်သားစုတို့ မြိုင်နန်းသေလာသို့ ပြောင်းမလာမီက ဝစ်သည် ယောက်ျားကြီးငယ်ဟူသမျှကို အမြဲမယုံသင်္ကာ ရှိနေခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် ဂျင်မီမွန်ရိုးကို တွေ့မြင်သောအခါ သူ့စိတ်တွင် စိုးရိမ်မှုလျော့သလို ဖြစ်မိလေသည်။ သူငယ်ကလေးမှာ ချောမော၍ ရဲတင်းသွက်လက်ပုံလည်း ရလေသည်။ သူသည် မြို့ဆန်ဆန် ဝတ်စားတတ်ပြီး ဂျင်အရက် သောက်တတ်လေသည်။ သူ၏ဟန်ရေးပြမှုကြောင့် အနီးအပါးရှိ မိန်းကလေးများမှာ သူ့ကိုပင် မျက်စိကျသလို ဖြစ်နေလေသည်။ ဂျင်မီသည် အတိတ်ဇာတ်လမ်း ရှိသူဖြစ်ရာ မိန်းကလေးများက အတိတ်ဇာတ်လမ်းရှိသူကို စွဲလမ်းတွယ်တာ တတ်သည်ဟု ယူဆထားလေသည်။ မြစ်ကမ်းပါးကပွဲရုံတွင် မကြာခဏ အမူးလွန်လေ့ရှိ၍ မိန်းကလေး ၁၀၀ မကကို နမ်းခဲ့ဖူးသူလည်း ဖြစ်သည်ပြင် သုံးကြိမ်မျှလောက် ဆာလီနာမြစ်ကမ်းရှိ မိုးမခပင်တောချုံထဲတွင် ဒုစရိုက်များကို စွန့်စားကျူးလွန်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်လေသည်။ သူ့အပြစ်ကိုသူ ဖုံးကွယ် ဟန်ဆောင်သော်လည်း မလုံနိုင်ဘဲ သတင်းဆိုးများ အချို့တန် ပြန့်ထွက်နေလေသည်။

ဝစ်သည် ထိုသတင်းများကိုကြား၍ မိန်းကလေးများအား ဂျင်မီက ဆက်ဆံပုံကို သူ သဘောမကျပေ။ “အဲလစ်လို လှပပြီး နံ့အံ့တဲ့ မိန်းကလေး ဟာ ဒီလိုအတင့်ရဲတဲ့ သွေးစွန်းပြီးသူမျိုးနဲ့ အတွေ့ခံလို့ဖြစ်ပါ့မလား” ဟု အခါခါ တွေးမိလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အဲလစ်က ဂျင်မီကို မမြင်ဖူးမီက ပင်...

“သမီး... သမီးဟာ ဂျင်မီဆိုတဲ့ကောင်ကလေးနဲ့ စကားချိန်းပြောတာ များ ဖေဖေ မတွေ့ရစေနဲ့နော်” ဟု သတိပေးမိလေသည်။

“ဂျင်မီဆိုတာ ဘယ်သူလဲဖေဖေ”

“ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် အရေးမဟုတ်ပါဘူး။ သမီးသာ သူနဲ့ စကားချိန်းပြောတာ မတွေ့ရပါစေနဲ့၊ ကြားရဲ့လား။ ဖေဖေတွေ့ရင်တော့ သမီးကို အရှင်လတ်လတ် အရေဆုတ်သုတ်ပစ်မယ်”

စင်စစ်အားဖြင့် ဝစ်သည် သူ့သမီးကို မီးခြစ်ဆံတစ်ချောင်းကျိုးအောင် မရိုက်ဖူးပေ။ အဲလစ်သည် ဆုံးမလွယ်သူဖြစ်လေသည်။ မကောင်းသော ဉာဉ်ဆိုးတို့မှာ စိတ်ကူးယဉ်မှု၊ ဘဝင်မြင့်မှုတို့ရှိမှသာ စွဲကပ်တတ်ပေရာ

အဲလစ်မှာ ထိုနှစ်မှုစလုံး ကင်းလေသည်။

“သမီး ဂျင်မီနဲ့ စကားမပြောဖူးဘူးနော်”

“မပြောဖူးပါဘူး ဖေဖေ”

“အေး ပြောတာ ဖေဖေ မတွေ့ရစေနဲ့”

ဖခင်၏ အထပ်ထပ်မှာကြားမှုကြောင့် အဲလစ်သည် ဂျင်မီမွန်ရိုးဆိုသူ ကိုပင် တွေ့မြင်စိတ် ပေါ်လာလေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် သူ့စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် အိပ်မက်များပင် မက်လေသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် သူ့အခန်းထဲရှိ ပြက္ခဒိန်ပေါ်မှ ကပ္ပလီရုပ်ကဲ့သို့သော ဂျင်မီဆိုသူသည် သူ့ကို မော်တော်ကားနှင့် တင်သွား၍ အရည်ရွမ်းသော သစ်တော်သီးတစ်လုံးကို ပေးသဖြင့် သူက ကိုက်စားလိုက်ရာ အချိုရည်များ မေးအောက်သို့ စီးကျလာသည်ဟု မြင်မက်လေသည်။ ထို့နောက်မှ သူ ဟောက်နေသဖြင့် သူ့မိခင်က နှိုးသောကြောင့် လန့်နှိုးလေသည်။

ဝစ်သည် ကြေးနန်းစာတစ်စောင်ကို ဖောက်၍ဖတ်လေသည်။ ‘အဒေါ်ဖြစ်သူ နယ်လီ အနိစ္စရောက်သွားပြီး စနေနေ့ သဂြိုဟ်မည်’ စာကိုဖတ်ပြီးလျှင် ဂျွန်ဂိုက်ဆိုက်ထံသို့သွား၍ ကျောင်းကော်မတီအစည်းအဝေးပွဲကို တက်နိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း တိုင်ကြားလေသည်။ ဂျွန်ဂိုက်ဆိုက်မှာ ကော်မတီစာရေးဖြစ်လေသည်။ သူ လှည့်မထွက်မီ “နေပါဦးဗျ၊ ဆန်ဂျိစ် အဆောက်အအုံနဲ့ ငွေချေးဌာနဟာ ဘယ်နှယ်လဲဗျ” ဟု စုံစမ်းလေသည်။

“ကျွန်တော်တော့ အဲဒီကုမ္ပဏီအကြောင်း သိပ်မသိပါဘူး”

“အင်းဗျာ ကျွန်တော့်မှာလည်း ငွေ ၃၀,၀၀၀ လောက် အိပ်နေတယ်။ ဘဏ်က သုံးကျပ်တိုးပဲရတယ်။ ဒါကြောင့် တခြားမှာ ကြိုးစားကြည့်ရင် အတိုးများ ဒီထက်ပိုရမလားလို့” ဟု ဝစ်က ပြောလေသည်။

ဂျွန်ဂိုက်ဆိုက်က နံဖိုနံမ စမ်းသလို လက်ညှိုးနှင့် ခါးကိုထောက်ပြီးမှ “ခင်ဗျား အဲဒီကုမ္ပဏီသစ်နဲ့တော့ နေရာကျပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

“အို ကျုပ်က ကံစမ်းဝါသနာမပါဘူး၊ တကယ်မြတ်မယ်သေချာမှ လုပ်တာပေါ့”

“ကရော်ကမည်သာ ပြောတာပါ၊ ဒီကုမ္ပဏီဟာ အတိုးနှုန်းလည်း

မြင့်ပေးပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေဗျာ၊ ကျုပ်လည်း အုတ်ကလန်မြို့ကို အဒေါ် တစ်ယောက်ဆုံးလို့ သွားစရာရှိတယ်။ ဝင်ပြီးစုံစမ်းခဲ့ဦးမယ်”

ဝစ်လည်း ခရီးထွက်သွားလေသည်။ ထိုနေ့ညတွင် မြိုင်နန်းသေလာ စတိုးဆိုင်ကြီးတွင် ဝစ်၏ စီးပွားအထုအထည်ကို ဆွေးနွေးပြောဆိုကြ၍ ရှေးကထက် ပိုမိုခန့်မှန်းကြလေသည်။ “ဒီလူက ဘယ်သူ့အညာမှ ခံတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ လူတိုင်းကို အကြံတောင်းပေမဲ့ ပြောသမျှကို လက်ခံ၊ ဇွတ်မှိတ် ပြီးလုပ်တာမဟုတ်ဘူး” ဟု တစ်ယောက်ကပြော၍ ကျန်လူများက “ဟုတ်တယ်၊ ဒီလူဟာ ဘယ်သူ့အညာမှမခံဘူး” ဟု ထောက်ခံကြလေသည်။

ဝစ်မှာ သူ့ဇနီးနှင့်သမီးကို ပထမဆုံးအကြိမ် ခွဲခွာသွားခြင်းပင် ဖြစ် လေသည်။ ထိုနေ့ညတွင် စာသင်ကျောင်း၌ ကပွဲရှိရာ တွမ်ဘရီးမင်းဆိုသူက ကက်သရင်းနှင့် သမီး အဲလစ်တို့ကို လာရောက်ဖိတ်ခေါ်လေသည်။

“ကျွန်မယောက်ျားက သဘောကျချင်မှကျမှာ”

ကက်သရင်းက ထိတ်လန့်စွာ ပြန်ပြောလေသည်။

“သူက ကပွဲမသွားရဘူးလို့ မမှာခဲ့ဘူးမဟုတ်လား”

“မမှာတော့ မမှာခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရင်က ဒီလိုမှမသွားခဲ့ဖူးပဲ၊ သူ သဘောကျလိမ့်မယ်မထင်ဘူး”

“သူ ဒါတွေ အရေးထားလှမယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ လိုက်သာလိုက်ခဲ့ပါ”

“ဟုတ်သားပဲ မေမေရယ်၊ လိုက်သွားရအောင်”

အဲလစ်က ဝင်၍ပြောလေသည်။ အဲလစ်မှာ ဘာမျှမသိတတ်သဖြင့် စိတ်လွယ်ဆုံးဖြစ်မည်သာဖြစ်သည်ကို သိလေသည်။ သူ့အဖေ မည်သို့ ပြောမည်ကိုကား ဂရုမစိုက်ပေ။ သူ့မိခင်ကမူ ဝစ်၏ မင်းတို့ငါမသိဘဲ ဘာကြောင့်လိုက်သွားရတာလဲဟူသော မာန်မဲသံကိုသာ ကြိုတင်ကြားနှင့် လေသည်။ သူ့သိသွားလျှင်လည်း ဘယ်သူ့နဲ့ တွဲကသလဲ၊ ဘာစကားပြော သလဲ၊ မင်း ဘာကြောင့်မကြားသလဲ စသည်ဖြင့် နောက်တစ်ခါ ကပွဲမသွား ဝံ့အောင် စကားကြောရှည်မည်ကို သိလေသည်။ လဆန်းလာလျှင်လည်း မေးလား စမ်းလား လုပ်ပေးဦးမည်။ သို့ဖြင့် စကားကြောရှည်တတ်သော ဝစ်အတွက် ကပွဲသို့သွားသည်ဖြစ်စေ၊ မသွားသည်ဖြစ်စေ ထူးခြားမည်မဟုတ်

သဖြင့် အပြောခံရမည့်အတူတူ လိုက်သွားရန်သာ ဆုံးဖြတ်မိလေသည်။

“သွားရအောင်မေမေ၊ ကျွန်မတို့ ဘယ်မှလည်း မသွားဖူးပါဘူး၊ တစ်ခါတော့ သွားကြရအောင်”

အဲလစ်ကလည်း ပူဆာလေသည်။ ကက်သရင်းသည် သမီးကို သနားသဖြင့် “အေးအေး” ဟု ဝန်ခံလိုက်ပြီး ရဲဝံ့စွာပင် လိုက်ပါသွားကြလေသည်။

အလွန်ရုပ်ချောခြင်းမှာ အရုပ်ဆိုးခြင်းကဲ့သို့ပင် အကျိုးဖြစ်စေတတ်ပေသည်။ တောသားသူငယ်တို့သည် အဲလစ်ကို မြင်တွေ့ရသောအခါ အာခေါင်ခြောက်၊ ခြေလှမ်းပျက်၍ မျက်နှာပူကာ အသက်ရှူမှားကြလေသည်။ အဲလစ်နှင့် တွဲ၍ကရန်ကို အပထား၍ နှုတ်မျှပင် မဆက်ရဲကြပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း အခြားရုပ်ရည်သနားကမား မိန်းကလေးများနှင့်သာ တွဲ၍ ကကြလေသည်။ အဲလစ်ကိုမူကား မမြင်သလိုပင် နေကြလေသည်။ အဲလစ်မှာ နံရံဘက်မှ အလှထားသော ပန်းအိုးများကဲ့သို့ပင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေရလေသည်။

ဂျင်မီမွန်ရိုးမှာ ကက်သရင်းနှင့် အဲလစ်တို့ဝင်လာစကပင် ဧည့်ခန်းတစ်ဖက်နံရံတွင် ရှိလေသည်။ အများနှင့်မတူဘဲ ကျနသပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထား၍ ဆံပင်ရောင်နှင့် ရှူးဖိနပ်ရောင်တို့မှာ အပြောင်ချင်း ပြိုင်နေလေသည်။ လည်ပင်းတွင် ညဝတ်ဖဲပွင့်မည်းကို တပ်ဆင်ထား၍ မြို့ကြီးသားဂိုက်ကို ဖမ်းနေလေသည်။ အခွင့်ကောင်းကို ကြည့်နေသည့်အတိုင်း အဲလစ် အပေါ် အကျီချွတ်၍မျှမပြီးမီ သူ့အနားသို့ ရောက်လာလေသည်။

“ကိုကြီးနဲ့ တွဲပြီးကမယ်မဟုတ်လား ညီမလေး”

“အို”

အဲလစ်က ထိတ်လန့်တကြား ခွန်းတုံ့ပြန်မိလေသည်။

“ကိုကြီးနဲ့ မကချင်ဘူးလားဟင်”

ဂျင်မီ ထပ်၍မေးပြန်လေသည်။

“ကဖို့လား”

အဲလစ်သည် ဘာမျှမစဉ်းစားဘဲ စကားပြန်၍မေးရာ သူ့စကားမှာ “ကဖို့ချည်းသက်သက်လား၊ တခြားကော” ဟုမေးသလို အဓိပ္ပာယ်ပေါက်နေသဖြင့် လူလည် ဂျင်မီက ပြုံးလေသည်။ ဂျင်မီမှာ ရုတ်တရက်ပင် စကား

မထွက်တော့ပေ။

အဲလစ်သည် မစွက်ဘရီးမင်းနှင့် စကားပြောနေသော သူ့မိခင်ဘက် သို့လှည့်၍ “မေမေ သမီး က၊ရမလား” ဟု မေးလေသည်။

ကက်သရင်းကပြုံး၍ “တစ်ခါလောက်တော့ ကဖူးတယ်ရှိအောင် က၊ချင်ကပေါ့” ဟု ခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။

အဲလစ်ကား ကောင်းစွာမကတတ်သည်ကို ဂျင်မီ သတိထားမိလေ သည်။ ဂီတသံရပ်စဲသွားလျှင် “ညီမလေးရေ ဒီအထဲမှာ အိုက်ပါတယ်။ အပြင်ခဏထွက်ကြရအောင်” ဟု အပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်သွားလေသည်။ ကျောင်းဝင်းပြင်တွင် မိုးမခပင်အရိပ်မှာ ပြန်ပြူးကျယ်ပြန်လှလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အပြင်ပေါင်းကူးဆောင်၌ရပ်နေသော မိန်းမတစ်ယောက် က ကက်သရင်း၏ နားနားသို့ကပ်၍ တီးတိုးပြောလိုက်သဖြင့် ကက်သရင်း လည်း အပြင်သို့ ကပျာကယာထွက်သွားလေသည်။

“အဲလစ် အဲလစ် ဒီကိုလာခဲ့စမ်း”

ကက်သရင်းသည် ဣန္ဒြေမဆောင်နိုင်ဘဲ အော်လေသည်။

မှောင်ရိပ်ထဲမှ နှစ်ယောက် ထွက်လာကြသောအခါ ကက်သရင်းက ဂျင်မီအား လှမ်း၍ “မင်းဖယ်လိုက်၊ ငါ့သမီးကို လက်ဖျားနဲ့မှမတို့နဲ့၊ မင်း ဒုက္ခရောက်သွားမယ်” ဟု အော်လေသည်။

ဂျင်မီကား ရှန်တန်တန်နှင့် ရှက်ဝမ်းနည်းစွာ လက်လျှော့လိုက်ရလေ သည်။ ကက်သရင်းလည်း သမီးကို ကျောင်းထဲခေါ်သွားလေသည်။

“ညည်းဖေဖေက ဂျင်မီမွန်ရီးဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ စကားမပြောရဘူးလို့ မှာထားတယ်မဟုတ်ဘူးလား” ကက်သရင်းက တုန်လှုပ်စွာမေးလေသည်။

“ဟင်... ဒါသူလား မေမေ”

အဲလစ်က တိုးတိုးပင် ပြန်မေးလေသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့အေရယ်၊ ညည်းတို့နှစ်ယောက် ဟိုမှာ ဘာလုပ်ကြ သေးသလဲ”

“နမ်းတာပေါ့မေမေ”

ကက်သရင်းမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် “ဘုရား ဘုရား ဒုက္ခပါပဲ” ဟု လွှတ်ခနဲပြောမိလေသည်။

“နမ်းတာအပြစ်ရှိသလား မေမေ”

အဲလစ်ကမူ ဘာမျှမသိတတ်ဘဲ ပြန်၍သာ မေးနေလသည်။

ကက်သရင်းလည်း မျက်စောင်းထိုးရင်း “အေးအေး အပြစ်တော့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ညည်းဖေဖေ ယောင်လို့များမှ မသိလိုက်ပါစေနဲ့။ ကဲကဲ... ဒီမှာသာ ထိုင်နေ၊ ဘယ်မှမသွားနဲ့တော့၊ ဒီဂျင်မီမွန်ရိုးကိုလည်း ဘယ်တော့မှမကြည့်နဲ့၊ ဟုတ်ပြီလား။ ဘုရားသိကြားမလို့ ညည်းဖေဖေ ဘာမှမသိပါစေနဲ့” ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

တနင်္လာနေ့တွင် ဝစ်သည် မီးရထားနှင့် တစ်ဆင့်စီး၍ လေးမိုင်ခရီးကို ခြေကျင်လျှောက်ကာ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ အသုဘကိစ္စလည်း ပြီးစီးခဲ့လေပြီ။ လမ်းတွင် ဝစ်သည် မြိုင်နန်းသေလာစတိုးဆိုင်ကြီးသို့ဝင်ကာ သူမရှိခိုက် ရပ်ရွာသတင်းကို မေးမြန်းမည်ပြုလေသည်။

ဆိုင်ရှင် တီဘီအဲလ်လင်မှာ ဖြစ်ပျက်သမျှ အကြောင်းများကို သိပြီး ဖြစ်လေသည်။ သူ့အဖို့မှာ တစ်ဆိတ်ကို တစ်အိတ်လုပ်တတ်သဖြင့် သာမန်သတင်းကလေးသည်ပင် အရေးကြီး အရေးကျယ်ဖြစ်အောင် ပြောတတ်လေသည်။

ဝစ် ဝင်သွားသောအခါ ဆိုင်ထဲတွင် အဲလ်လင်တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိလေသည်။

“ခင်ဗျား ခရီးထွက်နေတယ်ဆို”

“အုတ်ကလန်ကို သွားတာပါဗျာ။ စီးပွားရေးကိစ္စကလေးလည်း ရှိသပေါ့”

“ဘယ်နှယ် နေရာကျရဲ့လား”

“ကျုပ် ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို စုံစမ်းတာပါပဲ”

“အစုငွေကော ထည့်ခဲ့သေးသလား”

“နည်းနည်းပါးပါးပဲ ဆိုပါတော့ဗျာ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်သွားနေတုန်း ရွာမှာ ဘာများထူးခြားသေးသလဲ”

အဲလ်လင်မျက်နှာသည် တစ်မျိုးပြောင်းလဲလာပြီး စကားတန်နေပြီးမှ ဆက်၍ပြောလေသည်။

“ကျောင်းမှာ ကပွဲလုပ်တာပါပဲ”

“ဪ... ဒါတော့ ကျုပ်လည်းသိသွားသားပဲ။”

အဲလ်လင်ကား ဆက်၍ပြောရ ကောင်း မကောင်း စဉ်းစားနေလေသည်။ ဝစ်လည်း သူ့အမူအရာကို အကဲခတ်ရင်း “ကဲ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့တုံး” ဟု စကားဆွယ်လေသည်။

“ဟား... ဟား မကြာခင် မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခု တိုးဦးမှာပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူတွေတုံး”

“ခင်ဗျားတို့အိမ်တစ်ဝိုက်ကပဲ ဆိုပါတော့ဗျာ”

“ဘယ်သူလဲဗျ”

“ခင်ဗျား”

“ဘာပြောတယ် ကျုပ်”

“အဲလစ်လေဗျာ”

ဝစ်သည် အဲလ်လင်၏စကားကို ကြားရသောအခါ ဒေါသမီး တောက်မိလေသည်။ သူသည် ရှေ့သို့တိုးသွားကာ...

“ဘာပြောတယ်ဗျာ” ဟု မေးလေသည်။

အဲလ်လင်မှာ စကားကျံသွားပြီကို သိသဖြင့် နောက်သို့ဖယ်နေပြီး “ဒေါသမဖြစ်ပါနဲ့လေဗျာ၊ ခင်ဗျား ဘာမှသာမလုပ်ပါနဲ့” ဟု ပြောလေသည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားသိတာ ပြောစမ်း”

“ကပွဲမှာ ကတာလောက်ပါပဲ”

“အဲလစ်ဟာ ကပွဲသွားတယ်ပေါ့”

“အင်း”

“သူ ဘာလုပ်သတဲ့လဲ”

“ဒါတော့မသိဘူး”

“အို... ပြောသာပြောဗျာ”

“သူ အပြင်ဘက်ကို မွန်ရိုးဆိုတဲ့ ကောင်ကလေးနဲ့ ထွက်တယ်တဲ့”

ဝစ်သည် တုန်လှုပ်၍နေလေသည်။

“သူတို့ဘာလုပ်သလဲ... ပြောဗျာ”

“ဘယ်သိမလဲ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားပြော”

“မစ္စဘတ်ရဲ့ အပြောကတော့ သူတို့နမ်းကြတယ်တဲ့”

ဝစ်သည် နောက်သို့ ဖင်ထိုင်ကျသွားလေသည်။ စိတ်အားလည်း ယုတ်လျော့သွားသည်။ အဲလ်လင်ကို ကြည့်နေစဉ်မှာပင် သူ့သမီး၏ ညစ်နွမ်းမှုကို ကြောင့်ကြသော အာရုံများ ပြေးဝင်လာလေသည်။ သူ့အတွေးထဲတွင် နမ်းရုံဖြင့် စခန်းသတ်မည်ဟု မယူဆမိပေ။ ဝစ်သည် ဆိုင်ပတ်ဝန်းကျင် ညှိုးငယ်စွာ လှည့်ပတ်ကြည့်လေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် မှန်ဗီရိုထဲရှိ သေနတ်အိတ်ကို ရောက်သွားသည်ကို အဲလ်လင်က သတိထားမိလေသည်။

“ဒီသေနတ်ဟာ ခင်ဗျားသေနတ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာမှတော့ မလုပ်ပါနဲ့လေဗျာ” အဲလ်လင်က တောင်းပန်လေသည်။

စောစောက သေနတ်ကို မမြင်သေးသော ဝစ်သည် သေနတ်ကို သွား၍ မြင်သဖြင့် ရုတ်တရက် ထခုန်ပြီး သေနတ်ကို ဆွဲယူလေသည်။ ဈေးနှုန်းကပ်ထားသော စက္ကူစကို ဆွဲဆုတ်ပစ်၍ ယမ်းတောင့်သေတ္တာကို အိတ်ထဲသို့ ထည့်ကာ မှောင်ထဲတွင် သုတ်ခနဲ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။ အဲလ်လင်လည်း ဝစ် ထွက်သွားလျှင် သွားချင်း တယ်လီဖုန်းဆီသို့ ပြေးရလေသည်။

ဝစ်သည် ဂျင်မီမွန်ရိုး၏ အိမ်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ အတော် လျှောက်လာမိခဲ့သော အခါ ဂျင်မီကို ပစ်သတ်လိုစိတ်ကား မရှိတော့ပေ။ အမှန်အားဖြင့် အစကလည်း ဂျင်မီကို အပြိုးမထားခဲ့ပေ။ သို့ရာတွင် အဲလ်လင်၏ စကားကြောင့် ရုတ်တရက် ဒေါသထွက်၍ သေနတ်ကို ဆွဲယူလာခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ ဂျင်မီ၏ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လျှင် ဘာလုပ်ရမည်ကိုပင် တွေးကြည့်နေမိလေသည်။

ထိုအခိုက် မော်တော်ကားတစ်စီး အပြင်းမောင်းလာသံ ကြားရလေသည်။ ဂျင်မီကိုကား မုန်းတီးခြင်းမဖြစ်မိပေ။ အဲလ်လင်၏ ညစ်နွမ်းမှုအတွက် သာလျှင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း ဖြစ်မိလေသည်။ ယခုမူကား သူ့သမီးသည် ဆုံးရှုံးသွားပြီဟုသာ စိတ်ဆုံးဖြတ်ရန် ရှိနေလေသည်။

သူ့မျက်စိရှေ့တွင် မွန်ရိုး၏ အိမ်မှ မီးရောင်ကို မြင်ရလေသည်။ အမှန်အားဖြင့် မည်သူကပင် လှောင်ပြောင်သည်ဖြစ်စေ သူသည် ဂျင်မီကို ပစ်သတ်ရန် စိတ်မကူးချေ။ သတ်ဖြတ်လိုစိတ်လည်း မရှိပေ။ အိမ်တံခါးဝမှ ကြည့်ပြီး ပြန်လှည့်သွားမည်ဟုသာ စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

“သေနတ်ကို ချလိုက်၊ လက်မြောက်”

ထိုခဏတွင် ချဲ့ထဲမှ လူတစ်ယောက်လာပြီး အော်လိုက်လေသည်။
ဝစ်လည်း သေနတ်ကိုချလိုက်ပြီး အော်သူ၏အသံကို ကျက်မိသဖြင့်
“ဟဲလို ဂျက်” ဟု အော်လိုက်မိလေသည်။ ဂျက်မှာ ရွာခေါင်းဖြစ်လေသည်။
ထိုခဏတွင် လူများလည်း စုဝေးရောက်လာကြလေသည်။ ဘတ်မွန်ရိုးလည်း
တုန်လှုပ်နေလေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ကျုပ်သား ဂျင်မီကို ပစ်သတ်ချင်တာလဲ။ သူ
ခင်ဗျားကိုလည်း မစော်ကားရပါကလား။ တီဘီအဲလ်လင်က တယ်လီဖုန်း
ဆက်လိုက်လို့ ခင်ဗျားရန်ကို အချိန်မီ ကာကွယ်လိုက်နိုင်တာပဲ။ နို့မိုရင်...”
မွန်ရိုးက ပြောလေသည်။

ထိုအခိုက် ကာကွယ်ရေးမှူးက ဝင်၍ပြောလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ သူ့ကိုထောင်မချနိုင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ
ဘာမှလုပ်သေးတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ သူ့ကို နောက်အန္တရာယ်မပြုနိုင်
အောင် အာမခံငွေသာ တောင်းထားနိုင်တယ်”

“ဒီလိုဖြင့်လည်း ကောင်းပါပြီ၊ သူ့ကို အာမခံငွေသာ တောင်းဖို့လုပ်ပါ”

မွန်ရိုးက ကြောက်ရွံ့မှုမလျော့သေးဘဲ ပြန်ပြောလေသည်။

“တောင်းရင်တော့... များများသာ တောင်းပေရော။ ဒီလူက သူဌေး
ဗျ။ ကဲကဲ... လာကြ၊ သူ့ကို ဆာလီနာကို ခေါ်သွားကြမယ်။ ဟိုကျမှ
တိုင်ချက်ဖွင့်ပေတော့”

ကာကွယ်ရေးမှူးက စကားစသတ်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဝစ်သည် သူ၏အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၍
အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲနေလေသည်။ သူ၏အမူအရာမှာ နွမ်းနယ်အားယုတ်
နေသည်နှင့် တူလေသည်။ ကက်သရင်းလည်း သူ့အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်
ကိုတွေ့ရ၍ စိတ်သက်သာမိလေသည်။ အဲလစ်အားလည်း တိတ်တိတ်ဆိတ်
ဆိတ်နေရန် ပြောထားလေသည်။

၃ နာရီထိုးလောက်တွင် ကက်သရင်းသည် သူ့အိပ်ရာနားသို့ သွား

လေသည်။

“အဲလစ်ဟာ မွဲတစ်ပေါက်မစွန်းပါဘူး။ ရှင် တစ်ခုခုလုပ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ကို ကြိုတင်အသိပေးဖို့ကောင်းတာပေါ့”

ကက်သရင်းက ပြောလေသည်။ ဝစ်ကမူ ဘာမျှပြန်၍မပြောချေ။

“ရှင် ကျွန်မကို မယုံဘူးလား၊ ရှင်မယုံရင် ဆရာဝန်ကိုခေါ်ပြီး စစ်ဆေးခိုင်းမယ်။ ရှင်မယုံရင် ခုသွားခေါ်လိုက်မယ်”

ဝစ်က ခေါင်းကိုမလှည့်ဘဲ “ငါ မင်းကို ယုံပါတယ်”ဟုသာ ပြန်ပြောလေသည်။

ကက်သရင်းသည် အခန်းထဲက ထွက်သွားမည်ပြုပြီးမှ ညှိုးခွေ၍နေသော လင်ဖြစ်သူအား ပြန်၍ကြည့်ကာ ကြင်နာသနားစိတ်များ ပေါ်ပေါက်၍ လာသဖြင့် ခုတင်အနီးသို့ ကပ်လာလေသည်။ ထို့နောက် ညင်သာစွာဖြင့် ဝစ်၏ခေါင်းကို မယူကာ သူ့ပေါင်ပေါ်သို့တင်လျက် နဖူးကို သပ်၍ပေးနေလေသည်။ ဝစ်မှာ အရိုးမရှိတော့သလိုပင် ပျော့ခွေ၍နေလေသည်။

အတန်ကြာမှ ဝစ်က စကားစ၍ပြောလေသည်။

“ငါ့မှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမရှိဘူး၊ သူတို့က ငါ့ကို ဖမ်းခေါ်သွားပြီး အာမခံငွေ ၁၀,၀၀၀ တောင်းတယ်။ ငါက မတတ်သာတော့ တရားသူကြီးရှေ့မှာ ငွေတစ်ပြားမှမရှိတဲ့အကြောင်းကို ပြောခဲ့ရတယ်။ ခုတော့ ငါ့မှာ ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မှမရှိတာကို လူတွေသိကုန်ကြပြီ။ မင်းသိရဲ့လား၊ ငါ့မှာ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ ငွေစာရင်းစာအုပ်တွေဟာ အလကားလိမ်ပြီး ရေးထားတာတွေချည်းပဲ။ ခုတော့ တရားသူကြီးရှေ့မှာ ဖွင့်ပြောခဲ့ရတာ အားလုံးပေါ်ကုန်ပြီ”

ကက်သရင်းသည် သူ၏နဖူးကို ကြင်နာစွာဖြင့် ပွတ်သပ်ပေးရင်း သူ့ခေါင်းထဲတွင် အသိဉာဏ်သစ်များ ဝင်လာလေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ကြင်နာစိတ်များမှာ တဖွားဖွားသက်ရောက်နေလေသည်။

“ငါဟာ ဘယ်သူမှ သတ်မယ်၊ ဖြတ်မယ် မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ ဂျင်မီကိုလည်း ငါ မပစ်ချင်ပါဘူး။ ငါ ပြန်လှည့်ခဲ့မယ်လုပ်တော့မှ သူတို့က ဖမ်းကြဆီးကြတာပါ။ ခုတော့ တစ်သက်လုံးဖုံးသမျှ ကုန်းတော့မှပေါ်ဆိုတာလို ဖြစ်နေပြီ”

ဝစ်က ဆက်၍ပြောပြီး ငြိမ်၍နေလေသည်။

ကက်သရင်းလည်း ဉာဏ်ပွင့်လာ၍ သူ့စိတ်ထဲတွင် ရွှင်လဲန်းအား တက်လာလေသည်။

“ရှင်ဟာ အလုပ်လုပ်ခွင့် မရသေးခဲ့လို့သာ မချမ်းသာတာပါ။ ရှင်တစ်သက်မှာ နေ့ရှိသရွေ့ ဒီခြံထဲမှာသာ အချိန်ကုန်တာပဲ။ ရှင် ဘယ်နှယ်ကြောင့် ငွေမရှာနိုင်တော့ဘူးလို့ ဆိုနိုင်မှာလဲ။ ရှင် ရှာနိုင်ပါသေးတယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည်တယ်”

ကက်သရင်းသည် တစ်သက်တာလုံးတွင် ယခုမှ အိမ်ရှင်မပီပီ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ လုပ်ခွင့်ရလေသည်။ ယခုအချိန်တွင်ကား သူတို့၏ အိမ်ထောင်တွင် သူ့အတွက် အခန်းပေါ်လာလေပြီ။

“ကဲကဲ... ရှင်သွားပြီးတော့ ကြံချေပါ။ ကျွန်မတို့ခြံကြီးကို ကျွန်မတို့ ရောင်းပြီး အခြားနေရာကို ပြောင်းသွားမယ်။ ဒါမှ ရှင်တစ်သက်လုံး မရခဲ့တာ ရနိုင်မယ်။ ရှင်မှာ ဘယ်လိုစွမ်းရည်ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်။ ကျွန်မ တော့ ရှင်အစွမ်းကို ယုံတယ်”

ကက်သရင်းက ဤသို့ တက်တက်ကြွကြွ ပြောလိုက်သောအခါ ဝစ်မှာ တစ်ခဏချင်းပင် အင်အားသစ်များ တိုးတက်လာသကဲ့သို့ လူးလွန်လှုပ်ရှား၍ မျက်လုံးများလည်း ကျယ်လာလေသည်။ စိတ်အားထက်သန်နေသော ကက်သရင်းမှာလည်း ပို၍လှလာသည်ဟုပင် ထင်ရလေသည်။ ဝစ်သည် သူ၏ပေါင်ကို ကက်သရင်း၏ပေါင်ပေါ်တွင် ပို၍ဖိပြီး ကက်သရင်းကလည်း ယုယစွာဖြင့် သူ့မျက်နှာကို ငုံ့၍ စိုက်ကြည့်နေမိလေသည်။ သူ့မျက်လုံးထဲ တွင် အားသစ်များ ဝေလျက်ရှိလေသည်။

“ကဲ... ရှင်မ ဘာမှမပူနဲ့တော့၊ ငါတို့ခြံကြီးကို ရောင်းဖို့စီစဉ်နိုင်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ငါသွားမယ်။ ဒါမှ အရင်းအနှီးကလေးရမှာပဲ။ အဲဒီလိုသာဆိုရင် ဘာမှပူစရာမလိုတော့ပါဘူး။ ဟေ့ ဝစ်ဆိုတာ ဘယ်လောက်စွမ်းတဲ့ကောင်လဲ ဆိုတာ လူတွေကို ပြမယ်ကွာ... သိကြမှာပေါ့”

ကက်သရင်းက ပြုံး၍နေမိလေသည်။

အခန်း (၄)

တူလာရီစီတိုကို မည်ကဲ့သို့ စတင်တွေ့ရှိခဲ့သည်ဆိုသည့် ရာဇဝင်ကြောင်းမှာ ယုံတမ်းစကားဆန်၍ မြိုင်နန်းသေလာရပ်ဝန်းရှိ လူများအတွက် တစ္ဆေကို မယုံသကဲ့သို့ ယုံကြည်ရန် ခက်ခဲနေလေသည်။ ထိုသူငယ်ကလေးကို တွေ့ရှိပုံကိုကား ဤသို့ဆိုကြလေသည်။

ဖရန်ကလင်ဂိုမက်ဆိုသူမှာ ပန်ချိုအမည်ရှိ မက္ကဆီကိုနယ်သားတိုင်းရင်းသား အလုပ်သမားတစ်ယောက်ရှိလေသည်။ ပန်ချိုသည် သုံးလတစ်ကြိမ် ဆုငွေများကိုထုတ်ကာ မွန်တေရီမြို့သို့သွား၍ အူလျော်သည့် သဖွယ် သောက်စားလေ့ရှိလေသည်။ ဆိုင်များပိတ်လျှင် ပြန်လာပြီး မြင်းရထားထဲတွင်ပင် အိပ်၍လိုက်ခဲ့လေရာ နံနက်မလင်းမီ သူ့အိမ်သို့ပြန်၍ ရောက်လေ့ရှိလေသည်။ တစ်နေ့ နံနက်သော်ကား နွားခြံသို့ မြင်းရထားစီး၍ ထွက်သွားခဲ့ရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး အော်ဟစ်ဆူညံ၍ သွားလေသည်။

ဖရန်ကလင်ဂိုမက်လည်း အဝတ်အစားများလဲ၍ သူ့နွားခြံကိုကြည့်ရန် ထွက်ခဲ့လေသည်။ ညနေစောင်း မှောင်ထုထဲတွင် ပန်ချိုသည် အိမ်သို့ အပြန်၌ ဘလိတ်ခေါ် ရပ်ကွက်သို့ ဖြတ်လာသောအခါ လမ်းဘေးချုံဆီမှ ကလေးငိုသံ ကြားရလေသည်။ သူသည် မြင်းကိုရပ်တန့်ပြီး ရထားပေါ်မှ ဆင်း၍ စုံစမ်းလေသည်။ အခန့်သင့်ပင် မွေးခါစ ကလေးငယ်ကလေးကို တွေ့ရလေသည်။ ကလေးငယ်မှာ သုံးလသားခန့်သာ ရှိဦးမည် ထင်ရလေသည်။ ပန်ချိုသည် မီးခြစ်ကိုခြစ်၍ ကလေးကို သေချာစွာကြည့်လိုက်သော

အခါ ထိတ်လန့်အံ့ဩသွားလောက်အောင် ကလေးငယ်ကလေးက အသံ
 အောက်ကြီးနှင့် “ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ ကျွန်တော့်သွားတွေ ဘယ်လောက်ထက်သလဲ”
 ဟု ပီပီသသပြောလေသည်။ ပန်ချိုလည်း ကလေးကိုမကြည့်ဘဲ အသာပြန်ချ
 ထားခဲ့၍ မြင်းရထားပေါ်သို့တက်ကာ အော်ဟစ်ရင်း အိမ်သို့ကဆုန်စိုင်း၍
 ပြန်ပြေးခဲ့လေသည်။

အိမ်သို့ရောက်လျှင် နှုတ်ခမ်းမွေး သုနေသော ဖရန်ကလင်ဂိုမက်အား
 ပန်ချိုက တွေ့ကြုံခဲ့သမျှကို ပြောပြလေသည်။ ပန်ချိုမှာ မူးလည်းမူး၊ အိပ်ငိုက်
 ၍လည်းနေသဖြင့် သူ့စကားအရ ချုံထဲတွင် ကလေးမဟုတ်စေကာမူ တစ်ခုခု
 တော့ ရှိမည်ဟု ထင်လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နောက်ဆုံး မြင်းနှင့်ထွက်
 သွား၍ စုံစမ်းရာ တကယ်ပင် ကလေးကိုတွေ့သဖြင့် အိမ်ကို ယူလာခဲ့လေ
 သည်။ ကလေးလေးကား စကားမပြောတတ်ပေ။ နောင်သုံးနှစ်သားအထိ
 လည်း စကားလုံးဝမပြောခဲ့ပေ။ ထိုမျှသာမက ပန်ချို ပြောသကဲ့သို့ သွား
 လည်းမရှိပေ။ သို့ရာတွင် ပန်ချို၏စကားမှာ ယုံရမလိုပင် ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

ကလေးလေးမှာ ပု၍ ခြေဆံရှည်လေသည်။ ခေါင်းမှာ အတန်ငယ်
 ကြီး၍ လည်ပင်းမရှိသလိုပင် ကျောရိုးနှင့်ဆက်၍နေပြီး ကိုယ်ပုံလက်ပေါက်
 အကျည်းတန်သကဲ့သို့ မျက်နှာလည်း ပြားလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း
 ဖားလေးဟု သရော်သည့်အနေဖြင့် တူလာရီစီတိုဟု နာမည်ပေးလေသည်။
 သို့ရာတွင် ကလေး၏မျက်နှာမှာ ဝံပုလွေ၏မျက်နှာကဲ့သို့ ရှိသဖြင့် ဝံပုလွေ
 အမည်ဖြင့် ‘ကိုယို’ ဟု အခေါ်များလေသည်။ ကိုယိုကို မည်သူမည်ဝါမွေးပြီး
 ပစ်ထားခဲ့သည်ကိုမူ စုံစမ်း၍မရတော့ချေ။ ပန်ချိုသည် ထိုကလေးကို
 ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားရ၍ ဂိုမက်က သူ့ခြေပေါက်မျိုးနွယ်အဖြစ် အသိ
 အမှတ်ပြုထားလေသည်။ နှစ်လကြာရှည်သော်လည်း ပန်ချိုသည် ကလေး
 ငယ်ကို တွေ့စကအဖြစ်အပျက်ကို မမေ့ပျောက်ဘဲ ကလေးကို ကြောက်ရွံ့
 သလို ဖြစ်နေမိလေသည်။

ကလေးမှာ ငါးနှစ်သားကျော်၍လာသော်လည်း ဉာဏ်ကား ပို၍
 ထက်မြက်လာသည် မရှိတော့ချေ။ သို့ရာတွင် ခြောက်နှစ်သားကပင် လူကြီး
 တစ်ယောက်ထက် အလုပ်ကို ကျွမ်းကျင်စွာလုပ်နိုင်၍ နွားခြံတွင် သူ့ကိုပင်
 ခိုင်းရလေသည်။ ကျစ်လှသော ကြိုးထုံးများကို သူ့လက်များက ဖြေနိုင်လေ

သည်။ သို့ရာတွင် ပျိုးပင်ငယ်ကလေးများကိုပင် မပွန်းမထိအောင် နူးညံ့စွာ ကိုင်နိုင်ပြန်လေသည်။ သူ့လက်ဖြင့် ကြက်ဆင်တစ်ကောင်၏လည်ကို အသာအယာညှစ်နိုင်လေသေးသည်။ ထို့ပြင် သူ၏ကျွမ်းကျင်မှုတစ်ခုမှာ သဲကျောက်တုံးပေါ်တွင် တိရစ္ဆာန်ပုံအမျိုးမျိုးကို လက်မ လက်သည်းဖြင့် ခြစ်ကာ ထွင်းထုနိုင်စွမ်းလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဂိုမက်သည် ဝံပုလွေခေါင်းပုံများ၊ ခြင်္သေ့၊ ကြက်ပေါက်စ၊ ရှဉ့် စသော ရုပ်လုံးကလေးများကို အနံ့အပြားတင်ထားလေသည်။ အတောင်ဖြန့်နေသော နှစ်ပေခန့်ရှိ သိမ်းငှက်ရုပ်လုံးကို ထမင်းစားခန်းတွင် မျက်နှာကြက်၌ ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။ ပန်ချိုသည် ထိုသူငယ်ကလေးမှာ တစ်စုံတစ်ခုသော နတ်မိစ္ဆာအပူအစောင့်ကြောင့်သာ ထိုမျှစွမ်းသည်ဟု ယုံကြည်လေသည်။

မြိုင်နန်းသေလာရှိ လူများကမူ တူလာရီစီတို၏ အပူအစောင့် နတ်မိစ္ဆာတို့အကြောင်းကို မယုံကြည်ပေ။ သို့ရာတွင် ကောင်ကလေးကို ကြည့်ရသည်မှာ မင်္ဂလာမရှိဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာ သေ၍ မျက်နှာမှာလည်း ညှိုးရိပ်ပေါ်နေလေသည်။ အခြားကလေးများနှင့်လည်း အစွမ်းရောခွန်အားပါမတူဘဲ တစ်မူခြားနေလေသည်။

တူလာရီစီတိုမှာ သူ့လက်ရာများကို တစ်စုံတစ်ဦးက ဖျက်ဆီးပစ်လျှင် အလွန်စိတ်တိုတတ်လေသည်။ ဒေါသလည်း ကြီးတတ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဂိုမက်သည် သူ့အား သုံးကြိမ်တိုင်မျှ စိတ်ပြေသည်အထိ ခြေလက်များကို ကြိုးတုပ်၍ ထားရလေသည်။

အသက်ခြောက်နှစ်ကျော်သည်အထိ တူလာရီစီတိုသည် ကျောင်းမနေသေးပေ။ သူက ကျောင်းနေလျှင် ငြီးငွေ့စရာကောင်းမည်ဟု ထင်လေသည်။ အသက် ၁၁ နှစ်ရှိမှ ဥပဒေအရ ကျောင်းသို့ပို့ရလေသည်။ သို့ရာတွင် ဘာကိုမျှ သင်၍မတတ်ပေ။ ရုပ်လုံးထုတတ်သကဲ့သို့ ပုံဆွဲသာ တတ်လာလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာမ မစွမာတင်က သူ့ကို မြေဖြူခဲပေး၍ သင်ပုန်းပေါ်တွင် တိရစ္ဆာန်များ စီတန်းသွားနေပုံကို ရေးဆွဲခိုင်းလေသည်။ ကျောင်းချိန်ကုန်သည်အထိ သူ ရေးဆွဲ၍နေလေရာ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် သင်ပုန်းပေါ်၌ နွား၊ ဆိတ်၊ ကြောင်၊ ဝံပုလွေ၊ လိပ်၊ ငှက် စသော အရုပ်မျိုးစုံပင် ရေးဆွဲထား၍ အလွန်ပင်လှလေသည်။

ဆရာမလည်း သဘောကျ၍ ချီးမွမ်းလေသည်။ သူ့ထူးချွန်မှုကိုလည်း အံ့ဩမိလေသည်။ ထို့နောက် စတုတ္ထတန်းအတွက် ဂဏန်းတွက်ချိန်ကျ သဖြင့် သင်ပုန်းပေါ်မှ အရုပ်များကို ကျောင်းသားများက ဖျက်ပစ်လေရာ တူလာရီစီတိုသည် ဒေါသဖြစ်၍ ဆူပွက်ရမ်းကားမည် ပြုလေတော့သည်။ ကျောင်းသားအားလုံးနှင့် ဆရာမပင်လျှင် ထိန်းမနိုင်တော့ပေ။ ကျောင်းခန်း တစ်ခန်းလုံး ပန်းအိုးများကွဲ၊ ခုန်များလဲ၊ မင်အိုးများဖိတ်၍ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ကုန် လေသည်။ ဆရာမ၏ အင်္ကျီများလည်းစုတ်၍ ကျောင်းသားအချို့လည်း ပွန်းပဲ့နာကျင်ကြလေသည်။ နောက်ဆုံး အားလုံးပင် ထွက်ပြေးကြရ၍ ကျောင်းခန်းတစ်ခုလုံး သူတစ်ယောက်တည်းသာ ဒေါသမီးတဟုန်းဟုန်းနှင့် ကျန်ခဲ့လေသည်။

အားလုံး ထွက်ပြေးကြသောအခါ ကျောင်းခန်းကို တံခါးပိတ်၍ သူ့ကိုယ်မှ သွေးစများကို သုတ်ပစ်ရင်း ပျက်ကုန်သောအရုပ်များကို ပြန်၍ဆွဲ လေသည်။ ထိုနေ့ညတွင် ဆရာမလည်း စိတိုအား ဆုံးမရန် ဂိုမက်ထံသို့ လာ၍ တိုင်တန်းရလေသည်။

“ဆရာမက သူ့ကိုရိုက်စေချင်သလား”

ဂိုမက်က မေးလေသည်။

“ဘယ်နှယ်ပြောတာလဲရှင်၊ ရိုက်စေချင်တာပေါ့။ သူ ဒီနေ့ ရမ်းကား သွားတာ ကြည့်ပါဦးတော့” ဆရာမက မခံမရပ်နိုင်ဘဲ ပြန်ပြောလေသည်။

ဂိုမက်လည်း စိတိုကိုခေါ်၍ ဆရာမရှေ့တွင် နံရံမှ ကြိမ်လုံးကိုဆွဲယူ ပြီး တအားရိုက်လိုက်လေသည်။ စိတိုကား အပြုံးမပျက်ဘဲ အရိုက်ခံပြီးလျှင် သူ့နေရာသို့ ပြန်သွားလေသည်။

“ရိုက်တာကဖြင့် ကျွဲနွားရိုက်သလို ရက်စက်ပါတိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကောင်ကလေးက မဖြိုသလိုပဲ။ ဘယ်လိုမှန်းလဲ မသိဘူး” ဆရာမက မှတ်ချက်ချလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူဟာ တိရစ္ဆာန်လိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ တိရစ္ဆာန်ကောင်းပါ။ သူက သူလုပ်ကိုင်ထားတာကို ဖျက်ပစ်ရင် စိတ်ဆိုးတတ်တယ် ဆရာမရဲ့”

ဆရာမက စကားဆက်မပြောမီ ဂိုမက်က ဆက်၍ရှင်းပြပြန်လေ သည်။

“ဒီကလေးဟာ ကျောင်းထားစရာမလိုပါဘူး။ သူ့ပညာနဲ့သူ လုပ်စားနိုင်ပါတယ်။ ကျောင်းအုပ်ကြီးက ဥပဒေအရ ကျောင်းပို့ပါဆိုလို့သာ ပို့ရတာပဲ။ သူဟာ တခြားသူတွေထက်ပိုပြီး ဥယျာဉ်စိုက်နိုင်တယ်၊ နို့ညှစ်နိုင်တယ်၊ မြင်းဆိုးကို ယဉ်အောင်လုပ်နိုင်တယ်၊ ခွေးကို မရိုက်ရဘဲ သင်နိုင်တယ်။ ဘာလိုသေးသလဲ။ ဒါပေမဲ့ ဥပဒေအရဆိုတော့ စီအေတီ-ကက် ဆိုတဲ့ စာလုံးပေါင်းကို ပထမတန်းမှာပဲ ခုနစ်နှစ်လောက် ဆက်သင်နေရတော့တာပေါ့။ သူသာ အန္တရာယ်ပြုတတ်တဲ့ ကလေးဆိုရင် ကျွန်တော်ရိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခံပြီးသတ်မှာပေါ့”

ဆရာမလည်း သူ့ကို သဘောထား မပြည့်ဝသလို ပြောသည်ကို နာသာခံခက်နှင့်ပင် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ပြန်သွားလေသည်။ နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းတက်သောအခါ စီတိုကို အတန်းထဲတွင်တွေ့ရပြီး ကျောင်းနံရံ ရှိသမျှ ပေါ်တွင် တိရစ္ဆာန်ရုပ်များနှင့် ပြည့်၍နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဆရာမ ကျွန်တော် ဆွဲထားတာ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ။ ကျွန်တော့်စာအုပ်ထဲမှာ ပုံတွေအများကြီးကျန်သေးတယ်။ ကပ်စရာနေရာ မရှိတော့လို့”

စီတိုက အားရပါးရ ပြောလေသည်။ ဆရာမလည်း သူ့ရုပ်ပုံများကို မဖျက်ရဲတော့ဘဲ စာရွက်ပေါ်တွင်သာ ပုစ္ဆာရေး၍ အတွက်သင်ကြားရလေသည်။ ထိုနှစ် သင်တန်းဆုံးချိန်တွင်ကား ဆရာမ မိစ္ဆာတင်မှာ ကျန်းမာရေးကို အကြောင်းပြပြီး အလုပ်မှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

နောက်ရောက်လာသော ဆရာမ မစ္စမော်ဂန်မှာ အသက်အားဖြင့် ငယ်၍ လှလည်းလှလေသည်။ ရပ်ရွာထဲရှိ ယောက်ျားများကပင် ရက်ရက်စက်စက်လှသည်ဟု ဆိုကြလေသည်။ အထက်တန်းရှိ ကျောင်းသားများ အနက် အချို့မှာ ၁၇ နှစ်သားမျှ ရှိကြလေရာ ဆရာမချောချောနှင့် ဖြစ်ပါ့မလားဟု စိုးရိမ်ကြလေသည်။

ကျောင်းတွင် အပျိုဟိုင်းကြီးများသာ ဆရာမအဖြစ် သင်ကြားလေ့ရှိရာ ဆရာမကလေး ရောက်လာသောအခါ အဆန်းဖြစ်နေလေသည်။ ပို၍ ထူးဆန်းသော အခြင်းအရာတစ်ရပ်မှာကား စီတိုကို ဆရာမကလေးက သဘောကျနေခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ဆရာမကမူ သူ့အကြောင်းနှင့် ကျောင်း